

שבת קודש

פרשת
אמור

ל"ג בעומר ב'

תשפ"ה

שמזעזע טובה

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

כוח המליץ יושר על חבירו

"ושמרו את משמרתו ולא ישאו עליו חטא" (כב ט). ובספה"ק **דברי ישראל'** מהו משמרת ה' - ה' שומר ישראל. ולא ישאו עליו חטא אלא לראות מעלות חברינו ולא חסרונם. גם שצריך מאוד לשמור עצמו מבני ישראל שלא יקטרג ח"ו בחטאם שעשו, רק להמליץ טוב בעדם. ומביא שם בהערה ד' בשם הרה"ק רבי יחזקאל מקאזמיר זי"ע כי "מה שיכולין לתקן בעוה"ז להמליץ טוב בעד ישראל, דהיינו לומר שעובד יותר מכפי כחו כל איש ישראל, משבר כח המקטריגים יותר ממלאכי מעלה ומעשרת אלפים נשמות של צדיקים בגן עדן, כי סובב הכל על פי הבשר ודם שהוא למטה על הארץ... וכן להיפוך ח"ו, אם בעוה"ז לא ישר בעיניו עבודת איש ישראל בזה מעורר קטרוג גדול למעלה עד אין שיעור. וזה קליפת בלעם לעורר קטרוג על ישראל. אלא צריך לראות שפלות עצמו, ועי"ז ישר חבירו בעיניו, עכל"ק

מסירת הרצונות

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב לב). אי' **בשפת אמת** (תרמג), במצות 'ונקדשתי בתוך בני' מסור עצמך וקדש שמי, אכן הוא ענין חפזון ומהירות, אבל מה שאדם פועל ביטול הרצונות בימי חייו בשוב הדעת ובמתניות הוא נאה ביותר.

ובספה"ק **ביכורי אבי"ב** (פר' לך לך), וזל"ק: שמעתי בשם רבינו הקדוש מו"ה **יעקב יצחק מלובלין**, שאמר שלחיות חי רק בשביל השי"ת ולא להנאות עצמו כלל, הוא יותר נסיון מלהיות להניח אותו שיהרג בשביל השי"ת.

אשר ציוה ה' אלוקינו אתכם, והזהירו בעל ההגדה, שאם הוא מתחכם, ידע שאף בנו יתחכם כנגדו עד שיצא לתרבות רעה, ונכדו כבר יהא 'תם', ובנו אחריו לא ידע מאומה ממסורת האבות ו'לא ידע לשאול' מאומה, שכן הוא דרך הבן להתנהג כאביו.

יש לרמוז ענין זה בדברי חז"ל (ב"ק צז): 'איזהו מטבע של אברהם אבינו זקן וזקנה - מצד אחד, ובחור ובתולה מצד אחר', שבאותה מטבע של זקן וזקנה כן ינהגו גם הבחור ובתולה הדורות הבאים, אך אי - אפשר שיהא לזקן מטבע אחד, ואילו לבחור יהא מטבע אחר, והיינו שאי אפשר שהאב ירוש מבנו דברים שאינו עושה בעצמו. ע"כ דבריו:

"ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים" (כב ז). כתב **באגלי טל** (בהקדמה): ראיתי לקיים בן יכבד אב לכתוב בפתיחת ספרי דבר ששמעתי מכבוד **אמור"ר זצ"ל** בפ' משנה ראשונה דברכות 'מאימתי קורין את שמע בערבין משעה שהכהנים נכנסין לאכול בתרומתן, ואינו מובן התל' זה בזה? ואמר **א"א ז"ל** דענין 'הערב שמש' שהצריכה תורה דאף אחר שטבל מ"מ מאחר שהי' טמא באותו יום נשאר בו רושם טומאה כל היום ובהערב שמש שמא יום אחר שלא הי' בו טומאה נסתלק גם הרשימה. וכאשר הוא בטומאה כן הוא לעומתו בקדושה, כשמקבל עליו עול מלכות שמים שחרית אף שאח"כ אין מחשבתו בזה, מ"מ נשאר בו רושם קבלת עול מלכות שמים כל היום, ובערב שבא יום אחר נסתלק גם הרשימה וצריך לקבל עמ"ש מחדש, עכ"ד פי חכם.

פנינים יקרים

דור לדור יביע אמור 'להזהיר' ולהאיר את מעשה הגדולים וממילא יושפעו הקטנים

"אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם" (כא א). **וברש"י:** 'אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים'. דברים נפלאים שמענו מפי הרב **אלימלך בידרמן**, כאן - רמז לן רש"י 'יסוד' בחינוך הבנים, שהרוצה שבניו ינהגו וילכו כראוי בדרך התורה והמצוות, הרי שעליו עצמו להתנהג כראוי, וממילא ישפיעו דרכיו על לב בניו שאף הם ילכו בדרך זו כמותו, שכן הוא טבע הבנים - לעשות כמעשה האב, בלא אמר ובלא דברים, וזהו 'להזהיר' גדולים על הקטנים, שהגדולים ההורים יזהירו (היינו יאירו) - את עצמם ואת הנהגתם, וממילא על הקטנים, אף הקטנים יאירו ויזהירו בזה הרקיע כמותו.

וכך פירש הרה"ק **ה'שפת אמת'** זי"ע מה שאמר הקב"ה על אברהם (שם ט) 'כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט', והרי לא מצינו שאברהם אבינו כתב איזה 'צוואה' לבניו אחריו, אלא, 'יצוה' הוא מלשון צוותא, וכלומר שעושה את המצוות באופן שהוא בצוותא עם בניו, שגרם שאף הם ימשיכו את דרך השם לעשות צדקה ומשפט. ובוזה ביארו מה דאיתא בהגדה של פסח 'כנגד ארבעה בנים דיברה תורה אחד חכם אחד רשע אחד תם אד שאינו יודע לשאול', ולכאורה היה צריך לומר אחד צדיק ואחד רשע, ומדוע נקטו 'חכם' על ה'היפך' של ה'רשע' דייקא. אלא, כי 'החכם' היינו ה'מתחכם' (אויבער חכם) לשאול מה העדות והחוקים והמשפטים

ובספה"ק **בית יעקב** (אלכסנדר) פ"י, היינו שאך יעשו המצוה והתורה באופן שימשוך מזה קדושה לכל ישראל. כי כשאדם עושה מצוה אך להיות בזה נחת רוח ליוצרו ית' שאמר ונעשה רצונו, והוא זהיר להיות מהצנע לכת עם ה' אלקיך ולא לשום פניה אחרת, אז המצוה הזאת גרמה להמשיך קדושה לו ולכל ישראל. וזה שאנו אומרים קודם כל מצוה בשם כל ישראל ומטהר בזה כללות ישראל

ומוציא אותם מטומאה לטהרה, וזה אני ה' מקדישכם המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים אני ה'".

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש... שבת היא לה' בכל מושבותיכם". (כג, ב-ג) - הנה אמרו חז"ל (שבת י:) 'מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה

לישראל, לך והודיעם. כתב הרה"ק **ה'חידושי הרי"ם** זי"ע (אמרי הרי"ם כי תשא), דנקטו בלשון עתיד, כי בכל ערב שבת קודש בזמן הסמוך לשבת הולך משה רבינו בעצמו לכל איש מישראל להודיעו ששבת היום. ואפילו יהיה איש סגור ומסוגר גם כן יהיה מרגיש שקדושת השבת באה בכניסת שבת קודש, עכ"ד.

ועוד אמר הרה"ק **ה'חידושי הרי"ם** זי"ע, שבכל שבת עודנו בא משה ומודיע

פינת יקרת

שטוב יותר [הידוע] שאינו יודע מאינו יודע שאינו יודע

מסופר (שיח שרפי קודש פר' וילך) **שהרבי רבי בונם** זי"ע מפרשיסחא שאל פעם **מהרבי מלובלין** זי"ע אם נכון מה שאומרים העולם 'אפגירעכנט איז האלב באצאלט'? וענה לו הרבי מלובלין זי"ע שנכון היא, שכן כתיב 'וד' אלקים אמת'. ביאור הדברים, דהנה רגיל היא בין הסוחרים כשעוסקים במשא ומתן וא' חייב לחבירו כך וכך מעות, כשעשה את החשבון כמה חייב לו לשלם וכו', הגם שלא שילמו, זה גופא היא כבר 'האלב באצאלט'. ושאל הרבי רבי בונם זי"ע אם בנוגע עבודת ה' היא גם כן שכשאחד עושה חשבון הנפש איה מצבו בעולם, ומה עליו לתקנו, ומקבל עצמו לשפר מעשיו ולתקן את אשר עיוות, הגם שלא תיקן עדיין מעשיו, אבל זה גופא שיודע מצבו ומה עליו לתקנו כבר היא 'האלב באצאלט'. וענה הרבי מלובלין זי"ע שנכון היא, שכן בעבודת ד' העיקר שדורשין מהאדם היא מדת האמת, והנה אדם זה אשר מכיר מצבו ומבחין לידע שאכן עיוות את דרכו ועליו לשפר מעשיו, הרי מקושר אל מדת האמת, והרי כתיב 'וד' אלקים אמת', וא"כ זה גופא היא כבר 'האלב באצאלט', כיון שדבוק בבורא ית' הוא.

ועפ"י משנתו של רבינו **הישמח ישראל** זי"ע זהו עבודת היום בל"ג בעומר, וכמש"כ (ישמח ישראל ל"ג בעומר אות ה') וזל"ק: נודע מ"ש האר"י הקדוש (בסידורו) מדת הוד הוא כנגד בורא רפואות, והיום שהוא מדת 'הוד שבהוד' הוא 'בורא רפואות שבבורא רפואות'. ופי' הענין כמו"ש

בדרושים נפלאים ובדברים העומדים ברומם של עולם כשהוא שרוי בדביקות עצומה. פניו הקדושות בערו כלפידי אש, שפתיו כמעט אינן נעות וקולו נשמע והולך.

"בכל אותו זמן ישב בשולחנו בעל ה'דברי חיים' כשמצחו נתמך על שתי ידיו, לצידו הסב הרה"ק רבי שלום מקאמינקא ועיניו זלגו דמעות ללא הרף... וכך אמר ה'שר שלום' בתוך דבריו בשולחנו הטהור: הנה אמרו חז"ל 'בהידור מצוה עד שליש במצוה', ומצינו גם שהשי"ת מקיים את כל התורה כולה. לכאורה, יש מקום להבין, איך שייך אצלו ית' כביכול לקיים עניין זה של 'הידור מצוה עד שליש'?

"ונראה על פי מה שאמרו חז"ל שאלמלי הקדוש ברוך הוא עוזרו אינו יכול לו וכו'. והיינו שאם האדם מקדש ומטהר עצמו ומתחיל לעשות בכוחות עצמו שני שליש מהמצווה, מסייע לו הקב"ה ומשלים עבורו את השליש הנותר, בבחינה זו מקיים השי"ת כביכול 'הידור מצוה עד שליש'.

"והנה ביום ל"ג בעומר מצויים אנו בדיוק לאחר שקיימנו שני שליש מספירת העומר, לפי דברינו נמצא שביום זה מסייע בידינו הקב"ה ומשלים עבורנו את השליש הנותר, אם כן הרי כבר מצויים אנו כבר ביום החמישים, וכבר מופיע האור הגדול של 'יום מתן תורה' בחדרי לבבנו.

בספר **ברית עולם** (מהרמ"ד וואלי על ספר שמות) פ"י דבר נפלא: "כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו וחדלת מעזוב לו עזוב תעזוב עמו". ולמה נזכר העזר בלשון העזיבה, כבר ידוע פירושו של המתרגם והוא הנכון והאמיתי לפי דרכנו, שהרי נזדמן לו ממנו ית' הפגע הזה דרך נסיון לראות אם יעזוב את שנאת חבירו לאהבת בוראו. ואם הוא עושה כך מהו שכרו, שגם השי"ת עוזב כל הטענות שיש לו כנגדו מפני עונותיו, כי אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, וכשם שהוא עוזב בשעה הזאת כל השנאה שיש לו בלבו כנגד חבירו, כך השי"ת עוזב כל הטענות שיש לו כנגדו ומתכפרים לו כל עונותיו וכקטן שנולד דמי. וזהו שאמר בכפל הלשון "עזוב תעזוב" כי יש עזיבה למעלה כנגד העזיבה למטה, והכל מובן יפה במה שפירשנו...

כותב הגאון **רבי אברהם חיים שמחה בונם מיכלזון** זצ"ל: "סיפר לי ידידי הרב החר"ץ מו"ה **זלמן שור** מפה קהילתנו, ששמע מפי הגאון החסיד **רבי וואלוויש** דיין דקהילת אולינוב, שהיה פעם אחת בל"ג בעומר בבעלזא אצל הרבי הקדוש **שר שלום** זי"ע. באותו זמן שהו בהיכלו שני הצדיקים המפורסמים הרה"ק בעל ה'דברי חיים' זי"ע מצאנז והרה"ק **רבי שלום מקאמינקא** זי"ע.

"בתוך הסעודה" סיפר ר' זלמן, "השמייע ה'שר שלום' מדברי תורתו בענייני דיומא. במשך כשלושת רבעי שעה האריך הרבי

ישראל אע"פ שחטא

לב אדם עד מתי יצער אביו שבשמים
בהעלים עין מעול מלכות שמים.

"וספרתם לכם ממחרת השבת" (כג טו).
צא ולמד על תוקף קדושת הימים
ממה שכתב **הרמב"ן** (ויקרא כג, לו): והימים
הספורים בינתיים כחולו של מועד,
כלומר שכשם שחול המועד הוא הימים
שבין יו"ט ראשון לאחרון של חג, כך ימי

לישראל ומעורר אותם. אם משה הוציא
את בני ישראל (במצרים) מחומר ולבנים,
וודאי שאפשר לו להוציאם כהיום
מכיעורם, אך בתנאי שלא ידבקו עצמם
להרפש, ויתנו עצמם להוציאם מהרפש
והטיט.

פינת יקרת

הוא בעל המימרא שלא תשתכח תורה
מישראל, דאיתא במס' שבת (דף קלח ע"ב)
תניא רבי שמעון בן יוחי אומר חס ושלום
שתשתכח תורה מישראל שנאמר כי לא
תשכח מפי זרעו וכו', ע"ש. ולכן בהילולא
דיליה מקיימים שמחת התורה על שנתקיים
תורה בזכותו, לאפוקי מהני דס"ל (שם)
עתידיה תורה שתשתכח. ובהילולא של הרבי
ר' אלימלך זי"ע מכיון שתיקן את ענין אהבת
ישראל באחדות גמורה שזה גורם לשמחה
גדולה, שעל כן תיקן בתפלתו (תפלה קודם
התפלה) להתפלל "תן בלבנו שנראה כל
אחד מעלת חברינו ולא חסרונם". ואפשר
לרמז דבר זה בפסוק (דברים טז, יד)
"ושמחת בחגך", ובפסוק (שם שם, טו)
"והיית אך שמח", כדלהלן. "ושמחת בחגך"
הרמז על ל"ג בעומר, בחג"ך עולה כמנין ל"ג,
ושמח"ת ר"ת ח'ס ו'שלוש ש'תשתכח ת'ורה
מ'ישראל, כלשונו הק' של רשב"י. "והיית
אך שמח" הרמז על כ"א באדר, א"ך היינו
יום כ"א, "שמח" בחודש אדר שמרבין בו
בשמחה. א"ך שמ"ח ר"ת ש'נראה כל אחד
מ'עלת ח'ברינו. (לוקט מגיליון מתיקות ל"ג
בעומר תשפ"ד ברות ומרצונו הטוב לזכות
הרבים, תשואות חן חן לה)

ארוכות וחידושים ע"ז, אבל מי שיועד מפני מה בארץ ישראל
ישנן קברי נביאים ומלכים, שופטים, תנאים ואמוראים, ועל
שום ציון אין עושין הילולא רק על ציון רשב"י וציון האר"י
ז"ל, מי שיועד זאת, יודע גם יבין את זאת, עכ"ל והוא פלא.

כן מובא ב'שפתי צדיקים' (עמ' שצג): פעם בא נכד הרבי ר'
אלימלך זי"ע אל הדברי חיים מצאנז זי"ע ביום ל"ג בעומר,
ושאלו הדברי חיים אמאי אינו הולך היום אל ציונו של זקינו
בליזענסק, שהרי הר"ר אלימלך היה הניצוץ של רשב"י.
(אדמו"ר משומרי אמונים זצ"ל, ששמעו מבעל השפע חיים'
מצאנז-קלויזנבורג זצ"ל)

"אלה מועדי ד' אשר תקראו אותם" (כג ד).
הביא **בשפתי צדיק** (אות כח): מזקיני הק'
(החידושי הרי"ם) ז"ל, 'אשר תקראו אותם'
דרשו חז"ל 'אתם' אפילו שוגגין אפילו
מזידין אפילו מוטעין, אמר, קל וחומר
מה כאן שנכתב 'אותם' ועל פי דרש דרשו
'אתם', מכל שכן מה דכתיב 'בנים אתם'
וגו' אפילו שוגגין מזידין כו' אין אובדין
השם בנים להשי"ת, על ידי זה יתלהב

מפ"ק זקני ז"ל מהו 'והוצאתי אתכם מתחת
סבלות מצרים', ממה שהורגלו וסבלו מצב
רע השפל האיר ברוך הוא עיניהם שירגישו
כמה ירדו מבחינת בני אבות קדושים לשערי
טומאה, וזהו בכל רשע ראשית רפואתו
שיהי' מכיר מר מצבו, עכ"ל"ק. (גיליון כרמנו
אלכסנדר אח"ק תשע"ה)

• • • • •

שמעתי¹ רמז נפלא על קשר בין שני יומי
הילולא שמתקיים בשמחה גדולה, א' ל"ג
בעומר במירון **בהילולא דרשב"י**, וב' ביום
כ"א באדר ביו"ד של **הרבי ר' אלימלך זי"ע**
מליז'נסק.² והטעם לזה י"ל מכיון שרשב"י

1. בבקשה, היודע שם אומר, נא להודיעני.

2. וכמש"כ ה'בני יששכר' (אייר מאמר ג אות ג): ... נתאמת
לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום הזה על ציון ר' שמעון
בן יוחאי היא שלא כתב דכתיב (משלי יג, ט) אור צדיקים
ישמח.

3. יש לציין כי בספר 'החכמה מאין' (עמ' יז) מביא מהרה"ק
ר' יצחק מסטיטשיץ זי"ע: רבינו אמר שהרבי רבי אלימלך
נחשב אצלנו כהתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, ובל"ק:
"דעו רבי אלימלך אי ביי אונז ווי רשב"י".

וראה 'אביר הרועים' (עמ' נ אות עה) שכתב: ... שמעתי
מפום חסידים נאמנים, ששמעו פעם אחת מפיו הקדוש [של
ה'אבני נזר' הגה"ק ר' אברהם מסוכוטשוב זצוק"ל] בל"ג
בעומר כשישב בסעודה לכבוד ה"ט של הילולא דרשב"י
בהנהגת שלחן הטהור כדרכו בקודש, שאמר שהגם שיש
צדיקים שזכו להוביל גופם הטהור מכאן לארץ ישראל, אבל
גוף הטהור של הרבי ר' אלימלך מליזענסק זצוק"ל עדיין הוא
פה בחוץ לארץ. ואמר רבינו הקדוש זצ"ל שמי שיועד הסוד
של שמחת הילולא דרשב"י יותר מבשארית תנאים, הוא יודע
ג"כ הטעם למה דוקא הרבי ר' אלימלך נשאר גופו בחוץ לארץ
זי"ע.

וכע"ז מתאמרא מהרה"ק ר' שלמה מראדומסק זצוק"ל,
בספר 'נפלאות התפארת שלמה' (עמ' נא אות רב): פעם אחת
אמר: כל הנוסע בוודאי תמהים, הייתכן הרב מראדומסק יסע
לליזענסק על הציון, ומ"ט על ציון הצדיק הזה, ולא על ציון
אחר, ובטח אם נכתוב שאלה ותשובה ע"ז להגאון ר' שלמה
קלוגער זצ"ל מבראד, בוודאי יכתוב ויארץ כמה תשובות

המחקרים שטוב יותר [היודע] שאינו יודע
מאינו יודע שאינו יודע, כי היודע שהוא
חולה ר"ל דורש עכ"פ מזור וארוכה ומרפא
לתחלואיו, ולזה עצמו צריך רפואה, וזהו
בורא רפואות שבבורא רפואות, שבבורא לו
רפואה שידע שנצרך להרפואה, עכ"ל"ק.
ומסופר, כי אנשי שלומו של **הרה"ק**
מסאטמאר זי"ע אשר גרו בעבר השני של
העיר, וכל פעם כאשר חפצו להסתופף
בצל קדשו בשבתות ומועדים, הוצרכו
לעבור מעל הגשר המחבר את שני חלקי
ניו יורק. פעם אחת הורה להם הרה"ק שלא
יבואו להסתופף במחיצתו בשבת וחג, כיון
שבילכתם על הגשר נכשלים מאד בשמירת
הענינים. נענה אחד השומעים ואמר עדות
על עצמו, כי הורגל לעבור הרבה פעמים על
הגשר, ומעולם לא נכשל מאומה. כשמעו
את דבריו, קרא הרה"ק מסאטמאר זי"ע
בקול רם: "אוי וויי, עס שאדט אים שוין
נעבעך נישט". והרי זהו הדברים אמורים
שכאשר יהודי אינו מרגיש ומבחין את אשר
פגם, אדם זה כבר היא בדיוטא התחתונה
שאינו מרגיש אפילו מעמדו. והנה ידוע לנו
דכשהיו הכלל ישראל במצרים משוקעים
היו במ"ט שערי טומאה, אולם בכל זאת הם
הרגישו שמשוקעים כ"כ ומאוד הצר להם
והתפללו את ה' שיוציאם ממצרים מקום
ערות הארץ. אולם כאשר נפלו כ"כ עד שלא
הרגישו שנטמאו כ"כ, או אז אמר הקב"ה
שא"א עוד לצפות ומיד צריכים להוציאם.
וכמש"כ **בשפתי צדיק** (וארא אות א') בשם
הרה"ק **החידושי הרי"ם זי"ע**, וזל"ק: שמעתי

ספירת העומר הם כחול המועד בין פסח לעצרת. וכך מצינו ב'**אמרי אמת**' (אמור ד"ה וספרתם בד"ה לא נודע השנה) מביא משם האריז"ל שכמו שמפסח ועד העצרת הוא זמן גידול כל הפירות והתבואות, כן הוא זמן גידול הנפש. ומביא עוד מהזוה"ק וז"ל: שכאשר שומרים ימים אלו בטהרה אין צריכים לבוא בדין בר"ה ויוהכ"פ:

דברים מופלאים כתב בפירושי **סידור התפילה לרוקח** [לט] (קדיש עמוד רמו) וז"ל: מיתגדל עד דאמירן בעלמא ואמרו אמן **מ"ט תיבות**, על שם התורה נדרשת במ"ט פנים כמנין **ודגלו** עלי אהבה, וכת' מזוקק(ת) שבעתים, וכת' **כמטמונים תחפשנה מ"ט מונים**, על כן יזהר החזן שיאמר בריך הוא לעילא שלא יענו אמן בינתיים הציבור, כי אין לענות אמן

כתב הגה"ק **רבי יחזקאל פאנעט** זיע"א (שו"ת מראה יחזקאל סי' ק"ד) בשם רבו. אמר הצדיק הקדוש **רבי מנחם מנדל מרימנוב** (יומ"ד י"ט אייר) זיע"א, יש להרבות בלימוד הלכה ותוספות בימים הללו, לפי שאותן הלכות שנשתכחו בימי אבלו של משה, כדאיתא בתמורה (טז, א) החזירם עתניאל בן קנז **בימי הספירה**, על כן מנהג ישראל תורה היא, וצריך ללמוד הלכה ותוספות בימים קדושים אלו.

"ובקוצרכם את קציר ארצכם" (כג כב). אי' בספה"ק **בית יעקב** (אלכסנדר) פירש **רש"י**: "אמר ר' אבדימי בר' יוסי, מה ראה הכתוב ליתן מצות לקט שכחה ופיאה באמצע הרגלים, פסח ועצרת מכאן ור"ה ויה"כ וחג מכאן, ללמדך שכל הנותן לקט שכחה ופיאה לעני כראוי מעלין עליו כאלו בנה בית המקדש והקריב עליו

בקדיש כי אם ה' פעמים כנגד ה' חומשים וכנגד ה' קולות. והחזן כורע ד' פעמים ביתגדל א' ובחיי דכל ב'.

והחיד"א מביא משמו של **רבינו אפרים** (לחם מן השמים, תרומה אות כא) על הכתוב 'ועשית לולאות חמישים', שהוא מכוון על חמישים ימי הספירה הקדושים, וכמו שהלולאות המה המחברות בין היריעות לקרשים, כך אלו הימים המה ימי חיבור בין בני ישראל לבין אביהם שבשמים.

הרה"ק **ה'חתם סופר** זי"ע (ליקוטים, פר' בהר ד"ה וספרת ובדרשות דף רפ.) מביא במעלת ימי העומר, דימים אלו שקולים כל יום כנגד שנה תמימה, ועם יום החמישים - חג השבועות, עולים לו לחמישים שנות קדושה. ומכיון ש'מנה של הקדש כפול היה', אם כן הרי הם כנגד מאה שנה ע"ש.

קול מבשר

שבגלות ארוך כזה תשאר התורה בישראל, עמדו וראו מה שנעשה עם שאר האומות, איך יתכן שלאחר כ"כ הרבה רדיפות ושמדות נשאר זכרון התורה בישראל. אבל רבי שמעון בר יוחאי אמר חס ושלום, לא תשתכח תורה מישראל שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו. ולכן בכל עת שבאים למירון בל"ג בעומר הרי הוא יום שנעשה לו נס לרשב"י, שחבריו התנאים אמרו שלא תשתכח תורה מישראל, והוא הבטיח ואמר שלא תשתכח תורה, כשבאים בני ישראל לפני הרשב"י במירון, יהודים שומרי תורה ומצוות, ורואה שלא נשתכחה תורה מישראל הרי הוא 'בעל הנס', ובעל הנס צריך לעסוק בצרכי רבים.

וכנודע מש"כ הרה"ק **רבי נחמן מברסלב** זי"ע **בלקוטי מוהר"ן** שסופי תיבות כי לא תשכח מפי זרעו הוא יוחאי, שמפי זרעו של יוחאי יהיה הדבר הזה שלא תשכח תורה מישראל, וכן הביא **בתפארת שלמה** בשמו. והרי שמלבד הנס שעשה ה' שלא תפס הקיסר הרומי את רשב"י, נעשה לו נס נמשך בכל שנה ושנה שהבטחתו

פקיעין גם היה בל"ג בעומר, הרי ממש נעשה לו נס ביום הזה, לזאת באים למירון אל הרשב"י. לומר לו שאם אז בחייו עסק לעזור לכהנים שיוכלו להסתובב בטבריה, הרי לנו יש הרבה ישועות מוכרחות ברוחני וגשמי. והרי כוחו דרשב"י גדול מאד, כמ"ש בגמ' סנהדרין 'אם ירצה האדון הזה' וביאר **הרמ"ע מפאנו** שהכוונה על הרשב"י, כי צדיק גוזר והקב"ה מקיים. ולכן באים לרשב"י לספר לו מה שצריך לתקן ולטהר, והוא יעסוק בצרכי רבים ויתקן וימשיך ישועות. כתוב ב**מג"א** סי' רי"ח שכשאדם צריך להודות להשי"ת, יתקן איזה צרכי רבים בעיר. אם בממון אם בעסקנות. אם חסד בגופו. יעקב אבינו נעשה לו נס שניצול מעשו, ותיקן מרחצאות. ורשב"י למד זאת מיעקב אבינו.

בכל שנה נחשדש הנס שנעשה לרשב"י שנתקיימה הבטחתו ולא נשתכחה תורה מישראל

הרה"ק מבארנוב צוק"ל ביאר ע"פ מש"כ בדברי חז"ל [שבת קיח] כשנכנסו חכמינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל, כי באמת אין זה מדרך הטבע

איש אחד בא להרה"ק **רבי משה מראזוואדוב** זי"ע לבקש ישועה גדולה. וצוה לו שיבא בל"ג בעומר, כי אז עת רצון להתפלל ולפעול ישועות בזכות רשב"י. ואמר על זה רמז בפסוק (תהלים פד, ג) 'לבי ובשרי ירננו אל אל חי' לב"י נוט' ל"ב יום, דהיינו שכבר עברו ל"ב ימי העומר, ועכשיו הגיע ובשר"י נוט' ר'בן ש'מעון בר' יוחאי, דהיינו ל"ג בעומר יומא דהילולא דילי, והיום הזה מסוגל להתפלל ולקיים 'ירננו אל א-ל חי' שאז הקב"ה מקבל התפילות. (בית צדיקים יעמוד (באבוב, ח"ג עמ' סה))

ביום שנעשה לו נס צריך לעסוק בצרכי רבים, ולכן נוסעים למירון לספר על צרכנו

בגמ' שבת דף ל"ג מסופר שאמר רשב"י הואיל ונעשה לי נס אלך ואתקן צרכי רבים, וכמ"ש ב**פלא יועץ** שכל מי שנעשה לו נס ישתדל באותו יום בכל שנה לעסוק בצרכי רבים. ואם באותה שנה עסק רשב"י לטהר את טבריה, הרי שהיום הוא עוסק בצרכי רבים להושיע את ישראל מכל צרותם. ובפרט אם נאמר שהנס שיצא ממערת

קרבתנו בתוכו". "הנה מזה נראה אשר בכל עת ובכל זמן יש בידנו בנין ביהמ"ק והקרבת הקרבנות כאשר שם אדם על לבו ומשתוקק בהשתוקקת רב למצוה יקרה הלז - מצות צדקה לעניים שהיא כמו בנין בהמ"ק והקרבת כל הקרבנות, ועי"ז נזכה לבנין בהמ"ק בפועל ממש ולהקריב כל הקרבנות, שהרי אפילו בלקט שכחה ופאה שנשאר לבעה"ב הרבה מאוד הוא כך, מכ"ש בנתינת צדקה, אם אדם נותן ומצמצם עצמו כדי לקיים מצות צדקה ומפריש מפי מה שהוא צריך לאכול, ודאי הוא כבנין בהמ"ק והקרבת הקרבנות".

"ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה"
(כד כג). וא"י מהפני מנחם מגור זיע"א (אמור)

תשנ"ג מאמר ב') ואם בדיבור גנאי אחד אפשר לבוא לידי חיוב סקילה, ולהיבדל מתוך כלל ישראל, לצאת מחוץ למחנה כמו שכתוב ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה, מידה טובה מרובה, בדיבור אחד טוב שאדם מודה להשי"ת ומברך ברכה, כברכת המוציא, ובמיוחד **בסעודת שבת...**

עובדות צדיקים

הגוף והנפש אחד הם

"ובא השמש וטהר" (כב ז). כאשר רבו של **היהודי הק'** זי"ע מפרשיסחא נודע שתלמידו נתקרב לחסידות, הרע לו מאוד ובא לשאול אותו כמה שאלות, וא' מהם דהאיך יתכן איפוא שמסתכן עצמו בכל יום לילך במקוה והלא הכתוב

הזהיר 'ושמרתם מאוד לנפשותיכם'? ענהו **היהודי הק'**, הלא פשטא דקרא דכתיב אך 'לנפשותיכם' ולא 'לגוף', אמר לו אבל הלוא הגוף הוא נרתק להנפש וצריכים לשמרו לקיום הנפש ועוברים על לאו בהפקירו? אז ענהו **היהודי הק'**, מקרא מפורש בתוה"ק 'אמור אליהם לדורותיכם כל איש אשר יקדישו בני"א אל ה' וטומאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא', א"כ בכשיכרת הנפש משורשה ממילא יתום חיות הגוף, מוטב שיתום חיות הגוף בטהרה והנפש תהי' דבוק בשורשה, משתהי' הנפש נכרת משורשה וחיות הגוף ואפס בלא טהור. ויהי כשומעו נשקו על ראשו, ואמר לו צלח ורכב בדרכך וה' יהי' מגן עורך שלא תכשל.

(תפארת היהודי אות ב')

קול מבישר

מתקיימת, והנס הולך וגודל משנה לשנה, עברנו עוד שנה בגלות ועוד דור בגלות, ואעפ"כ לא נשתכחה תורה. הרי שנעשה לו נס לרשב"י, וא"כ עליו לעסוק בצרכי רבים, לכן נוסעים לרשב"י לספר לו מה הם צרכי רבים שנצרכים בימינו. (מתוך שיעור הרב רייזמן יום רביעי טז אייר תשפא).

מאמר מופלא כתב **בתפארת שלמה** (מועדים פרשת החודש (מכ"ק)). החודש כאשר שמענו כן עוד נחזה. דהנה אדם הראשון קודם החטא ה' במדריגת משה רבינו ויותר שפנים אל פנים דבר ד' אתו והי' רואה את הנשמע כמו במתן תורה. ואחר החטא נפל ממדריגה זאת. לזה אמר את קולך שמעתי בגן ואירא וכו'. והנה ידוע שבעת תיקון העולם בביאת משיחנו במהרה יחזור הכל כבראשונה כמו שהי' אדם הראשון קודם החטא. ובזה פרשתי הפ' וקיים לנו מה שהבטחנונו ע"י צפניה חוץ בעת ההיא אביא אתכם וכו' כי אתן

וז"פ ככל אשר עשה לך במצרים לעיניך. ובזה י"ל ויברך דויד את ד' לעיני כל הקהל דלכאו' אין לזה הבנה מהו הרבותא שמברך את ד' לעיני כל הקהל. אך בזה נכון מאד. שזה הכתוב מדבר לעתיד שאז יהיו כל הקהל רואים הדבורים שמברך דוד את ד'. וזה מעלה נפלאה לדוד ולכל ישראל שיהיו במדריגה זו שהיו במתן תורה יהי רצון שנזכה במהרה לזה. אמן:

ובדברי הרה"ק ה'בני יששכר', שהקשת הוא אות לציפייה לביאת המשיח, שאז יתגלו סודות התורה, שכך אמר רשב"י לרבי אלעזר בנו (זוה"ק בראשית דף עב) כשיתחזה הקשת בעולם בגוונים מאירים שיאיר את העולם - צפה למשיח, ולפיכך יורים בקשת ביום הסתלקותו של רשב"י בל"ג בעומר, שבאותו יום נתגלו סודות התורה, מתוך הארת תורה של משיח.

בְּמִהְרָה יָבוֹא וְיַגְלֵל לָבֶנִי, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאי.
בְּן דָּוִד יָבוֹא וְיַגְלֵלְנִי, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנּוּ בֵּר יוֹחָאי.

"איש איש מבית ישראל וגו' אשר יקריב קרבנו" (כב יח). דרשו חז"ל 'איש איש', לרבות את הנכרים שנודרים נדרים ונדבות כישראל, 'אשר יקריבו לה' לעולה', אין לי אלא עולה בלבד (מנחות עג, ב), שכל קרבנות שמקריבים העובדי כוכבים קרבים עולות בלבד. מסופר כי **רבי חיים מוולוז'ין** שלח משולח לאסוף כסף עבור ישיבתו המפורסמת. אחד התורמים נמנע מלמסור תרומתו למשולח, וטען כי רוצה לשלוח ישירות עבור **רבי חיים**. במכתב תרומתו כתב, כי רצונו שכל כספו יגיע למטרה לטובת הישיבה, ואינו מעוניין שחלק מכספו ילך עבור המשולח. שלח לו רבי חיים את כספו בחזרה, וכתב לו כי זה מנהג גויים, כאשר הם נותנים ממון לבית יראתם, נותנים שלא על ידי אמצעי. אולם מנהג ישראל הוא, שגם יהודי יהנה מזה. והביא ראיה מהגמרא הנזכרת, כי קרבנות הגויים הינם עולות בלבד, אבל שלמים

אינם מקריבים. לפי שהגוי, כשהוא נותן, כוונתו שהקרבת יהיה כולו לה', כמו עולה שכולה כליל. אבל שלמים גם הבעלים והכהנים אוכלים, וראש של גוי אינו מבין זאת, שהוא יקדיש קרבן לה' ואחרים יהנו ממנו. (גליון יין ישן אמור תשפ"א)

"ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל..." (כב לב). כתב **רבינו אליעזר ממיץ** בספר יראים (סי' ש"מ), ומקרא זה נוקב ויורד עד תהום, וכפירוש לאו זה ידו כל הדווים, כי חילול השם ישנו ככמה דרכים ואין להם שיעור, שכל המבזה אפילו מצוה אחת ומיקל כלל בכבוד שמים נקרא מחלל את השם. ואם הוא לומד תורה צריך שישמור עצמו מן הכיעור ומן הדומה לו ושלא יבוא לידי חשד שלא יאמרו עליו דבר רע. ואם לא עשה כן נקרא מחלל את השם וכו'. ואף על פי שלא נאמר עליו אלא לאו, מצינו

עונשו מרובה משאר עבירות כדנתיא ביומא (פז, א) שכל עבירות יש להן כפרה, אבל מי שיש בידו חילול השם כולן תולין ומיתה ממרקת שנאמר 'ונגלה באזני ה' צב-אות אם יכופר העון הזה לכם עד תמותו'. ותנן במסכת אבות (ד, ד) המחלל שם שמים בסתר נפרעין ממנו בגלוי אחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם, ע"כ.

מין **ה'חפץ חיים'** זי"ע היה חוזר ומשנן את דברי **ה'יראים'** הללו, ופעמים רבות דמעות זלגו מעיניו. היה אומר לבני הישיבות שהרבה דברים שמעיקר הדין מותר, אולם על בן תורה להיזהר לבל יהיה חילול השם מחמת ההמון שאינם יודעים ההיתר. לכן היה מחמיר על עצמו לבל לדלג בתפילה, וכאשר איחר פעם היה מנהגו להמתין למנין השני, או לילך לבית כנסת אחר להתפלל בציבור.

סיפר נכדו של **החפץ חיים רבי צבי הירש זקס** זצ"ל, כי **החפץ חיים** סבל מחולי

ושבת שמה

בפרשתן נכתב ממצוות השבת נרחיב היריעה קצת בגודל מצוות שבת ותוספת שבת

וממחרים לבוא חשיבות ורוממות - 'תוספת שבת'

כתב **הרמב"ם** (הל' שבת ל, ב) ...ויושב בכונד ראש מיחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך. וכן **ב'שלחן ערוך'** (רס"ב ג) שעל האדם להמתין לקראת השבת כמצפה לקראת מלך ולקראת חתן וכלה.

עוד איתא שם (רס"א ב) יש אומרים שצריך להוסיף מחול על הקודש. הנה אמרה תורה (שמות לא, טז) 'ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת', ומבאר **ה'אור החיים'** הק' זי"ע כי מה שמוסיף מחול על הקודש יסכים ה' לקרותו שבת, ונמצא זה האיש עושה שבת ממש, כי שעות מיום השישי וגם שעות מיום ראשון שהם חול, בני ישראל עושים אותם שבת, עכ"ל.

עפ"י דבריו אלו באר הרה"ק **ה'ייטב פנים'** זי"ע (שבת הגדול אות ב') את דברי חז"ל (שבת קיח, ב) 'אלמלי משמרין ישראל

כן לסימן בכדי לחזק ולהדק קשר הידידות שביניהם. וזהו דכתיב "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם" - וטעמא להא מילתא היא כי "ביני ובין בני ישראל אות היא" - בין הקב"ה לכלל ישראל סימן הוא ושפה משותפת ביניהם, שאף אחד אחר אינו מבין מבלעד, אולם "לעולם" - כלומר לאומות העולם מסבירים טעם חובת שמירת שבת, "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש" - שמסתירים מהם את הטעם האמתי. וכל ימי חייו היה הרידב"ז מתלהב ומשתעשע בדברים אלו. ובאמת רעיון זה כבר מופיע **באור החיים** הקדוש שם על אתר, ומסתבר שהרה"ק **מקוברין** נמי לא אמר כן מדיליה אלא בשם **ה'אור החיים'**, ואף על פי כן התלהב השומע מן הדברים, הגם שלא היה נמנה בין תלמידיו שנאמרו בקדושה יתירה, עד שחדרו לתוך מעיו וכל ימי חייו נשא מאמר זה על לבו. (מפי הגה"צ רבי אליעזר דוד פרידמן זצ"ל)

• • • • •

שמעתי מהגאון **רבי אשר זאב וורנר** אב"ד טבריה שבעצמו זכה לשמוע מפיו של הגאון **רבי יעקב דוד בן רבי זאב וילובסקי** זצוק"ל מחבר פירוש הרידב"ז על הירושלמי [הוא היה יליד קוברין, בראשית שימש כרב בעיר סלוצק והיתה תקופה קצרה שעבר לשמש ברבנות בשיקאגו שבארה"ב, ואח"כ עבר להתגורר בעיה"ק צפת ת"ו, וזקני חסידי צפת אהבו אותו מאוד על אף שלא היה שייך לעדת החסידים. ובהיותו בצפת שמע ממנו הרב וורנר את הדברים האלה]:

בשנות בחורותו חשקה נפשו להיכנס בליל שבת קודש לשלחנו הטהור של הרה"ק **רבי משה מקוברין** זי"ע, ושמע שנשא את דברו בקול להבות אש קודש, לפרש הכתוב גבי שבת קודש "ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש", וכה אמר: הנה אצל שני אוהבים מצוי מאד שתהיה להם שפה משותפת וסימנים אחדים, שאף אחד אינו מבין זולתם, ועושין

ושבת שמה

מעיים, והיו פעמים שלא יכל להתפלל. אם אירע פעם שהתאחר בסיבת מחלתו, היה דופק אחר התפילה על העמוד ומודיע את סיבת איחורו לתפילה, כדי שלא יהיה חשש כלשהו של חילול השם. פעם קרה שבגלל מחלתו איחר לתפילה בבית מדרשו והלך להתפלל במקום אחר, אך בדרכו נעצר ליד כל אחד והסביר את הסיבה לאיחורו. כשנשאל מדוע טורח לתרץ את עצמו לפני כל, ענה, כיון שרוב האנשים אינם רגילים ללמד זכות על חבריהם, חייב הוא לעשות כן, כדי למנוע חשש של חילול השם.

כן מסופר מכ"ק האדמו"ר ה'בית ישראל' מגור זצ"ל (כי הם חיינו עמ' קסח) הלך פעם בהשכמה ברחובות חיפה, ונעצר על יד רמזור אדום. אותה שעה הכבישים היו ריקים מכלי רכב, עמדו שם פועלים שעבדו בכביש. אחד מהם התרגש למראה צורתו הקדושה של רבינו, והפטיר לעומתו: "רבי! אינך צריך להימנע מלעבור ברמזור אדום בשעה כזו, הרי הכביש ממילא ריק!" עם זאת, ה**בית ישראל** חיכה עד שאור הרמזור יתחלף לירוק, ורק אז עבר. בחצותו את הכביש שמע את הפועל מפטיר לחברו בהתפעלות: אתם רואים, זה רבי! גם כאשר לא רואים את מעשיו, בחשכת הלילה, הוא נוהג כמתחייב על פי חוק! ה'בית ישראל' פנה למשמש שהתלווה אליו (הר"ר עזריאל פזניצבסקי ז"ל) ואמר לו: אתה שומע עזריאל, מה שהפועלים אומרים? כיום לא נשאר לנו מאומה כי אם לעשות קידוש ה' ולמנוע חילול השם.

עוד מסופר, פעם פנה הגאון **רבי פנחס עפשטיין** זצ"ל (ראב"ד העדה החרדית) לממונה על הכשרות בבתי החרושת מטעם הבד"ץ הרא"א שיינברגר, ואמר לו "הבא טקסי ונסע לביקור פתע בבית החרושת לממתקים 'שופרא' בשכונת ממילא בי-ם". הגיעו ובדקו בכל בית החרושת ומצאו שהכל בסדר. לפני יציאתם פנה אליהם בעל הבית, יהודי פשוט מעולי רומניה, ולידו עמדו בתו וחתנו, וביקש

חיי - כתב ה'פרי מגדים' (סוף סי' רנו) - 'המוסיף מחול על הקודש מוסיפין לו חיים':

מזוני - הרה"ק **מלעכאוויטש** זי"ע - (הובא ב'דברי שמואל' ליקוטים אות ו') אמר על הפסוק (בראשית מט, כ) 'מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך', שהנה עצם יום השבת קודש הוא כולו רוחני ואינו משפיע השפעות גשמיות. אך העצה לזכות לרוב טוב וברכה בהאי עלמא, לקיים 'תוספת שבת'. ומרומז בפסוק הנ"ל כי האותיות שאחר אותיות א'ש'ר' הם ש'ב'ת'. (אחר א ב, אחר - ש ת, ואחר ר ש), - - וזהו אומרו מאשר שהם האותיות - הקודמות לשבת ומרמז על השעות שקודמים ליום השבת, מהם נעשה שמנה לחמו, יזכה לפרנסה מרובה ויטריפהו הבורא לחם חוקו בריווה ובכבוד. אך, והוא היינו יום השבת עצמו 'יתן מעדני מלך' מעדנים רוחניים הנשפעים ביום קדוש זה בלי שיעור וגבול:

פעם הקיש עני על דלת ביתו של הרבי ר' **שמעלקא** בבקשת נדבה, ובחפשו אחר מטבע ליתן לעני מצא מטבע יקר שלא ידע את שוויה ובסברו שזוהי מטבע פשוטה העניק אותה לעני. כשהלך העני לדרכו ראתה הרבנית שמטבע זה חסר והבינה שהר"ר **שמעלקא** נתנה לעני, התחילה הרבנית להוכיח את הר"ר **שמעלקא** על רוב שוויה ויוקרה של המטבע אותה העניק לעני פשוט שכלל אינו מכיר, כשמעו זאת נטל הר"ר **שמעלקא** את אדרתו ואץ רץ לחפש את העני. העני בראותו את הרב רץ אחרייו סבר שהרב תפס את טעותו ורוצה ליטול ממנו בחזרה את המטבע יקר הערך, בתחיל לרוץ בכל כוחו כדי שלא יוכל הר"ר **שמעלקא** לתפסו. בראותו זאת צעק הר"ר **שמעלקא** אליו מרחוק "דע לך שמטבע זו שוויה רב, והזהר לבקש תמורה ראויה לפי רוב שוויה ולא תטעה". באותה שבת אמר הר"ר **שמעלקא** שזהו ביאור מה שאמרו חז"ל שאמור הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי לך והודיעם, שיודיע להם גודל ערכה של מתנה זו שלא יחליפוה בהנאות עוה"ז. (רזא יקירא קדושים תשפ"ב)

שתי שבתות מיד נגאלין, 'שתי שבתות' הם, א' השבת שה' עושה. והב' השבת שבני - - ישראל עושין על ידי התוספת מחול על הקודש, ואם הם משמרין את שתי אלו השבתות (בהוסיפם מחול על הקודש), מיד - נגאלין, כי 'במידה שאדם מודד מודדין לו' וכמו שאנחנו עושים שבת קודם זמנו כמו כן ימהר לגאלנו קודם הזמן לעשות יום שכולו שבת במהרה בימינו. וכן מצינו בהיות בני ישראל במצרים, שהרי עפ"י גזירת בין הבתרים היה עליהם להיות ב'גלות מצרים' ד' מאות שנה ולמעשה גאלם הקב"ה מעבדות לחירות זמן רב קודם לכן, וזכו לכך, כי בהיותם במצרים הוסיפו בני ישראל מחול על הקודש ביום השבת, וכנגד זה הוציאם הקב"ה ממצרים קודם זמנם (ומסביר שם שלכן נקראת שבת קודם יציאת מצרים 'שבת הגדול' כי הוסיפו ל'הגדיל' את השבת).

מהר והבא עלינו ברכה ושלום סגולות - וישועות התלויות בתוספת שבת

גדול כוחה של מצוה זו לבטל גזירות קשות מישראל. ועוד, שעל מצוה רבה זו מקבל האדם את שכרו משלם בעולם הזה, כי כל מצוה שהאדם מוסיף יתר על מה שמחויב מן הדין מקבל הוא עליה שכר מיד בזה העולם כידוע (ייתב פנים שם).

כע"ז איתא ב'בן יהוידע' על דברי הגמרא (שבת קיח.) 'כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים', דקאי על המוסיף מחול על הקודש, ושכרו 'מידה כנגד מידה' כמו - שמעיקרא יש 'גבול' ליום שבת בבואו ובצאתו מתי היא 'כניסת השבת' ולמתי - הוא 'צאת השבת', ובא זה והוסיף להרחיב ולקיים את השבת מבלי לתת גבול ליום השבת, לכן אף שכרו יהיה כ'נחלה בלי מצרים'.

מצינו סגולת המצוה לבני חיי ומזוני

בני - כפי שהבטיח האר"י **הקדוש** זי"ע - (ספר סגולות ישראל ערך בנים בשם ספר משפט צדק) שהרוצה לזכות בבנים יזהר ויזהיר אחרים על 'תוספת שבת' הן בערב שב"ק והן במוצאי מנוחה ויזכה לזרע של קיימא:

להרשות לך לחלל כמה וכמה שבתות, אולם השבת היא של הקדוש ברוך הוא בורא כל העולמות, ואם כן איך אוכל להעזיז להרשות לך לחלל שלש שבתות? התרגש העשיר מדבריו של ה"חפץ חיים" האמיתיים והמאלפים, ובקול חנוק מדמעות אמר: אדוני הרב, אילו ידעתי שהשבת היא כל כך חמורה, לא הייתי מעיז לחלל אפילו שבת אחת, ומקבל אני עלי בלב שלם להתחיל לשמור שבת. ואז בירכו הצדיק בברכת רפואה שלמה לו ולכל בני משפחתו. ואכן לא עברו ימים מועטים, וכולם התרפאו רפואה שלמה, ומני אז שקד על שמירת השבת ושאר מצוות התורה. (וקראת לשבת עונג)

"עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום" ... (כג, טז). מסופר על הגה"ק רבי מאיר יחיאל מאוסטרובצא זצ"ל שהיה ידוע בגודל ענוותנותו, שנפגש פעם עם הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל רבה של וילנא, וביקש הגה"ק מאוסטרובצא לא חיבב תורה. הגה"ק מאוסטרובצא לא חיבב לומר סתם דבר חריפות, אך כשהפציר בו הסכים, ואמר איזה חידוש. הגה"ק התפעל מאוד מהחידוש וקרא: "הרי כבוד תורתו הוא גברא רבה אמיתי". השיב לו הגה"ק מאוסטרובצא בעניות ובבושת פנים: בזה עדיין לא די להיקרא גברא רבה. שאלו הגאון רבי חיים עוזר אלא במה? ענהו הגה"ק מאוסטרובצא: בכך שמקילים הסבל מישראל, וראיה לדבר, ממאמרם ז"ל (מכות כב:). אמר רבא, כמה טפשי שאר אינשי דקיימי מקמי ספר תורה ולא קיימי מקמי גברא רבה, דאילו בספר תורה כתיב (דברים כה, ג) "ארבעים יכנו", ואתו רבנן ובצרו חדא. ולכאורה תמוה, שהרי אותו דבר אפשר ללמוד מספירת העומר, שבתורה נאמר "תספרו חמישים יום" וחכמינו העמידו רק על ארבעים ותשעה? אלא שבספירה זה פשט טוב, אבל במלקות מקילים על ישראל, ולכן כשרוצים לדעת מיהו גברא רבה מביאים ראיה ממלקות. (עיטורי תורה)

"בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה" וגו' (כג, כד). הגאון רבי חיים אלעזר ואקס (רבה של קאליש ובעל

עסקיו אף בשבתות כבימי חול רגילים. לימים נזדמן לעשיר זה להפגש עם סוחר גדול שהיה ירא שמים ומדקדק במצוות, ובאותה הזדמנות תינה לפניו את צערו, כי מצבו בכי רע, וכי כל הממון הרב שיש לו אינו שווה מאומה, בו בזמן שכל משפחתו סובלת יסורים קשים ומרים ומיני מחלות שונות שאין להם תרופה. הסוחר הציע לעשיר לגשת אל ה"חפץ חיים" ולבקש את ברכתו. אולם העשיר שהיה רחוק מחיי תורה ומצוות, דחה כלאחר יד הצעה זו, באומרו: וכי הרב הוא מלאך שתהיה באפשרותו לשנות את הטבע? אך הסוחר הפציר בו מאד עד ששיכנעו לגשת לצדיק. כשנכנס הלה לבית הרב פרץ בבכי מר, ובתוך כך סיפר על היסורים והמחלות שלו ושל בני ביתו, וביקש והתחנן מהרב שיואיל בטובו לברכו.

אך הרב במקום לברכו, אמר לו תן לי את ידך ואז לחץ הרב את ידי העשיר ואמר: "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה", אם ברצונך ברכה, תתחיל לשמור שבת ואז הברכה תבוא מאליה התנצל העשיר בפני הרב ואמר: אדוני הרב! וכי סבור אתה שיכול אני בקלות לשמור שבת, והרי יש תחת ידי עשרות מפעלים, וסגירתם ביום שבת תגרום לי הפסד של הון עצום? כשמוע הצדיק את דברי העשיר, שוב לחץ את ידו באומרו: "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה", והרי כבר אמרתי לך, שהשבת היא ורק היא הברכה, ואם תשמור את השבת, הברכה תבוא מאליה. העשיר לא ידע את נפשו מרוב צער ולא היה מענה בפיו, אך לאחר זמן מה התעורר כאילו ממחשבתו ואמר: אדוני הרב, חשבתי ברגע זה על פתרון נפלא, הרי בעוד כעשרים יום תסתיים השנה הנוכחית, ואז אסכם את ההכנסות וההוצאות של כל המפעלים והחנויות, ולאחר מכן אתחיל לשמור את השבת, ואם כן, תרשה לי אדוני הרב לחלל רק עוד שלש שבתות".

כששמע הצדיק דברים אלו, התפרץ בבכי ואמר: בני בני, וכי חושב אתה שהשבת היא שלי, שאוכל להרשות לך לחלל אותה? אילו השבת היתה שלי באופן פרטי לא היה איכפת לי

בקול תחנונים מהראב"ד "אנא רבי! עברו כך וכך שנים מחתונתם וזקוקים לישועה להיפקד בזש"ק". שאל הרב לבתו של הבעה"ב, "האם את שומרת יהדות?" ענתה בבכיה, "כן רבי". שאלם הרב, "האם תתנו לי סנדקאות בהיולד לכם בן?" ענו כולם פה אחד, "כן". ויברכם בבן זכר! אחר כמה חדשים באו לבשרו כי ברכתו התקיימה, פנה הרב לרא"א שיינברגר ואמר לו: "תיכף תאמר שזה מופת... דע לך כי כאשר חזרתי הביתה מבית החרושת, חשבתי הלא היהודי הפשוט הזה חושבני לאדם גדול ראב"ד י-ם, ויש להזהר שיהיה קידוש ה'. לקחתי אפוא ספר תהלים ושפכתי שיח בדמעות שליש לפני אבינו שבשמים שיושע, וב"ה שנתקבלה תפילתי". (ויעמוד פנחס ויפלל)

בגודל מצוות תוספת שבת

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש... שבת היא לה' בכל מושבותיכם" (כג, ג-ה). סיפר הגה"ח רא"ז מרגליות זצוק"ל בשם הרב מבארנוב זי"ע דבר המעשה היאך זכו - בני המשפחה ליקח את הרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב כחתן לבתם (שהיתה אלמנה), וכך גילה הרה"ק מרימנוב בעצמו שבעודו נער משמש את החייט נשלח פעמים הרבה לבית חמיו להחזיר להם בגדים מבית החייט, והיה רואה שבערב שבת מחצות הבית כבר מוכן לשבת קודש בשולחן ערוך ומיטה מוצעת, וראש הבית יושב אצל השולחן ומעביר את הסדרא שנים מקרא ואחד תרגום, והיו מרגישים בחלל הבית 'קדושת שבת'. ובצאתו מהבית היה נושא תפילה אל ה' שיזכהו להיכנס לבית כזה אשר מרגישים בו קדושת שבת מחצות היום של ערב שבת. ואכן, שמע אלוקים לקול תפילתו, ולבסוף נשא את בתם לאשה.

מסופר על ה"חפץ חיים" זצ"ל, שבזמנו חי עשיר גדול, וכפי גודל עושרו וממונו כן גודל צרותיו שהתבטאו במחלתו הקשה ומחלות בני ביתו, אשר כל הרופאים אמרו נואש ולא יכלו להעלות ארוכה ומרפא למחלותיהם. יהודי זה היה רחוק מאד מתורה ומצוות, והפעיל את

הנפש חיה), אמר פעם לתלמידיו: עתידים מחללי שבת ליתן את הדין בעולם האמת, על אשר לא שמעו תקיעת שופר בראש השנה שחל להיות בשבת, ולא בירכו ברכת 'על נטילת לולב' בחג הסוכות שחל להיות בשבת. כל כך למה? תמהו התלמידים. הסביר להם הגאון: כידוע לכם, תקיעת שופר ונטילת לולב אינן נוהגות בשבת מפני החשש, שמא יבואו לידי טלטול מחוץ לתחום, אבל הללו שאינם מקפידים על דיני שבת, לרבות טלטול מחוץ לתחום, אין כל סיבה לפטור אותם מתקיעת שופר ונטילת לולב, ביו"ט שחל בשבת. (אמרות חכמה בפ' רשתנו)

"למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל" (כג מג). שח הרה"ק רבי אליעזר מדז'יקוב זצ"ל: העולם מספרים הרבה מופתים מאבי הק' רבי נפתלי מראפשיץ זצ"ל. אבל אני ראיתי פעם, בליל ראשון של חג הסוכות נפתחו ארובות השמים וירד גשם שוטף חזק מאוד כמה שעות רצופות בלי הפסק, לדאבון נפש היהודים שהשתוקקו לקיים מצות סוכה כתיקונה, ואין לאל ידם, כי בשום אופן לא היה אפשר לאכול אפילו 'כזית חלה' בסוכה. אבי הק' הסתובב ופסע בבית הלון ושוב בצער גדול, ומפעם לפעם הסתכל מבעד לחלון וראה שהגשם עדיין לא נעצר. כשנעשה השעה מאוחרת ביותר והגשם עודנו שוטף, אמר אבי הק' פתאום: הכינו הכל, הבה נלכה להסוכה לאכול סעודת יום טוב. כולם השתוממו מדבריו הבלתי המובנים, אבל הלכנו אחריו בלי קושיות. אבי הק' צעד לתוך הסוכה ובאותו הרגע פסק הגשם לגמרי, והגם שראינו בעינינו שסביבות הסוכה מבחוץ עדיין הגשם בתוקפו, עכ"ז בתוך הסוכה לא ירדה אף טיפת גשם אחת. הביאו להסוכה השולחן, הספסלים והכלים והכינו לסעודת יו"ט כראוי, ואכלנו הסעודה במתינות כרגיל, ובפנים היה נגוב ולא הרגשנו טיפה. אחרי גמר הסעודה ציוה אבי הק' להוציא הכלים מן הסוכה, השולחנות והספסלים והכלים, וגם את כל החסידים שאכלו אתנו ביחד, ולאחרונה לקח אותי בידו

ויצא מן הסוכה. באותו רגע שהציג אבי הק' זצ"ל את כף רגלו חוץ לסוכה, תיכף ניתך גשם ארצה עכ"ד. (דמשק אליעזר, ח"ב עמ' יח, ברוקלין תשנ"ז)

סיפור לשבת

"איש מזרעך לדורתם אשר יהיה בו מום לא יקרב" וגו' (כא יז). אברך אחד עזב ביום בהיר את הכולל בו למד, פרש כמעט לחלוטין מחברת בני אנוש ונשאב עמוק לעבודה שבלב זוהי תפלה. באמת אמרו בסביבת מגוריו, אם רצונך לטעום טעם מתוק של קדושה, לך אצל השטיבל השכונתי, גש למקומו הפינתי של רבי ישראל מאיר והבט בו בעבודת הקודש של התפילה, משתפך בקולו הערב ומתחבר בכל ישותו לפסוקים אשר פסק נעים זמירות ישראל. בני משפחתו חששו מהקיצוניות בה נהג. הוויכוחים עמו נמשכו שעות רבות, אולם בכשרונו דחה את כל הקושיות. החברים החלו לשחרר לפתחו לקבל 'ברכות', אדרבה, אמרו, כנראה צומח בינינו אברך קדוש ופרוש מהבלי העולם אשר כוחו בעבודת התפלה. דוקא אביו, בעל הבית ואיש תם וירא אלקים, לא השלים עם המציאות. איך ווייס נישט, כך אמר: לא ראינו כך אצל רבותינו בהונגריה וגם לא כאן בארץ... יש לנו שלחן ערוך, ותלמוד תורה כנגד כולם.

הוא צוה לבנו בגזירת כיבוד אב כי יכנס אל הקודש פנימה ויקבל רשות לדרכו החדשה **מרבינו** (הגרש"ז אויערבאך זצ"ל). אתה הרי יודע, הוסיף האב, רבינו מפורסם ביכולת שלו להכיל כל אדם וכל דרך, אם היא מכוונת אל האמת. כיר"ש אמיתי, קיים ר' ישראל מאיר את מצוות אביו ועלה לשאול דעת תורה בבית הגדול בשכונת "שערי חסד". אחר שהאזין לדברי האברך בקשב רב, הפתיע אותו רבינו בשאלה: האם אתה לך היתר לחבול בעצמך? הרי זה איסור מפורש בשו"ע. לא הבנתי, השיב ר' ישראל מאיר, על איזו חבלה הרב מתכוון...

הוא מותיב לה והוא מפרק לה: בפרשת אמור (ויקרא כא, טז) יש רשימה של המומים

שפוסלים כהנים לעבודה בבית המקדש, ביניהם נמנה מי שידו האחת ארוכה מן הרגל, ישאל הכהן: וכי הפסדתי בגלל שקבלתי מהקב"ה יד מיוחדת, ארוכה משל כל אדם, אדרבה, היד שלי מגיע למרחקים, היא יעילה הרבה יותר בעבודת בית המקדש, וכי אדם שמקבל מתנה אחת ולא שתיים, בעל מום הוא. רבינו נשא מבטו אל ארונות הספרים שהסתירו את קירות חדרו מהתקרה ועד לרצפה, כשאני צריך להוציא ספר מהמדף העליון, עלי להתאמץ ולקחת סולם, אילו הייתה ידי הימנית ארוכה, הייתי יכול להמשיך לשבת ליד השלחן ולהמשיך הלימוד, ולהושיט יד ולהוריד את הספר. וכי לזאת מום ייקרא. רבי ישראל מאיר הנהן בראשו: אכן, אז למה באמת ידא אריכתא מום הוא. והסביר לו רבינו בנועם ובחביבות, האדם נברא ברמ"ח איברים ושס"ה גידים, בריאות הגוף והנפש תלויה בעיקר באיזון, כמו ששלמה המלך המליץ על כנסת ישראל "כולך יפה רעייתי, ומם אין בך", כלומר, היופי נמדד בשלימות תבנית אברי האדם, כאשר כולם בסדר הנכון, מה שנקרא בלע"ז פרופורציה, מי שראשו גדול כשל עוג מלך הבשן אך מידת גופו כשל אדם רגיל, הכל יבינו כי בעל מום הוא. ומהלכות מומי כוהנים, עבר רבינו לשאלה בה נדרש: ידוע **מר"ח ויטאל** שרמ"ח האברים הנראים לעין, שורשם ועיקרם הם רמ"ח אברים רוחניים, חלקי הנפש. והנה דרשו חז"ל ולעבדו בכל לבבכם, איזהו עבודה שבלב, זוהי תפילה. התפילה, אם כן, שייכת ללב, לימוד תורה, לעומת זאת, הוא עבודת המוח. אמור מעתה: מי שליבו ענק וראשו קטן, הרי הוא בעל מום רוחני. כשאדם מחלק את יומו באופן שונה מזה שמחייב אותו השו"ע, ומתעסק כל היום בעבודת התפלה, הרי השטייגן שלו הוא בעיקר בעבודת הלב, כלומר בכוחות הרגש. במשך הזמן הוא עלול להפוך לבעל מום. אותו אברך הרהיב עוז ואמר: בהורמנא דרבינו, אני מעדיף להיות בעל מום ולעסוק במה שליבי חפץ אני מרגיש שהתפילה היא, היא שורש נשמתי. חיך אליו רבינו במאור פניו ואמר לו: הכרתי רבים שניסו ללכת בדרכים שונות

שונים, כך דעותיהם שונות, ומי שנשא ליבו להתחזק בעבודת הלב באופן הראוי והנכון, אשריו ואשרי חלקו, אבל יש לזה סדר וצורה, נשב יחד ונסה לקבוע את הסדר שלך, ובעז"ה חפץ השם בידך יצליח. (גאון ישראל, עמ' 878)

שתשבש דעתו, כאשר הוא מעצים את כוחות הרגש שלו יותר ממה שהורו חז"ל, גם נפשו עלולה להפגע.

כוונתך רצויה - סיים רבינו - אבל לא זו הדרך שראינו אצל רבותינו בכל הדורות. ברור שכשם שפרצופיהם

ומשונות, וסופם שהתרכקו לחלוטין, לא תורה, לא תפילה, ואפילו לא שמירת מצוות. יסוד בריאת הנפש הוא האיזון. הקב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא, כלומר, נפש וגוף האדם נבראו לפי מה שכתוב בשו"ע, כשאדם כביכול הופך את הסדרים שקבע הבורא לטובתו - לא רק

ל"ג בעומר - ח"י אייר

יומא דהילולא קדישא של התנא האלקי רבי שמעון ב"ר יוחאי הוא ימליץ טוב בעדנו אמן כן יהי רצון

רבי שמעון בן יוחאי הטמין עצמו בתורה והניח בה את כוחותיו לדורות

דרש כ"ק האדמו"ר ה'פני מנחם' מגור זצ"ל (אוצר דרשות ומאמרים ח"ב עמוד רח): איתא בגמרא (שבת לג, ב) כשנחבא רבי שמעון בן יוחאי מחמת גזירת המלכות, אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא. וכתב המהר"ל (חידושי אגדות שם), שהיה מטמין עצמו, ואם הוא כפשוטו, שנטמן בבית המדרש, קשה להבין שהרי כשיחפשו אחרי רבי שמעון יבדקו בראשונה בבית המדרש. ועוד איך יתכן להסתתר שם בזמן שהתלמידים וכל הציבור רואים אותו? אלא הביאור בזה הוא שרבי שמעון בן יוחאי בשעת הגזירה ברח לחדרי תורה והטמין עצמו בתלמודו...

כיוצא בזה שמעתי מאדמו"ר שליט"א (כ"ק האדמו"ר ה'לב שמחה' זצ"ל) שאמר בשם כ"ק אאז"ל (הרה"ק ה'אמרי אמת' זי"ע) בענין נסיעה למירון בל"ג בעומר, שרבי שמעון נמצא בגמרא, והוא כדברינו שרבי שמעון בן יוחאי הטמין עצמו בתורה והניח בה את כוחותיו לדורות.

.....

רשב"י הוא רבי שמח

ביטויים נפלאים נשמעו מפי קודשו של כ"ק מרן אדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש זי"ע, בעת ביקורו הידוע בארץ ישראל בשנת תרפ"ט, כאשר ביום שני, ו' במנחם אב, עלה להתפלל בציון הרשב"י שבמירון. כמה שנים לאחר אותו ביקור, הזכיר הרבי הרי"צ ביקורו זה, יחד עם האווירה ששרדה מסביב, ואמר: "כשזכיתי להיות בארצנו הקדושה

ליקוטים נפלאים - בקדושת היום

הילולא דרשב"י

בספה"ק יערות דבש (ח"ב דרוש יא) נדרש לכך, וזה לשונו: יום ל"ג בעומר הוא הילולא דרשב"י כי מת אז, והיה למעלה הילולא בבחי' 'הנערה באה אל המלך'. וראוי לכל איש הירא וחדר לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת להבא לטוהר, ולא לבלות זמן בעו"ה בהבלי עולם, אשר הוא לצדיק לצער.

.....

אמר הרה"ק רבי ברוך מקאסוב זי"ע, למה נקרא ל"ג בעומר הילולא דר' שמעון בן יוחאי ולא בשארי צדיקים כן. יען כי רשב"י אין הלכה כמותו, כנודע מהכללים שנתנו הפוסקים, מובא דבריהם בספר כנסת הגדולה, כי בכ"מ שמחולקים המקובלים עם בעלי הגמרא אין הלכה כהמקובלים [וכמ"ש הרדב"ז בתשובותיו ח"א סי' מ"ט וסי' פ"י עיי"ש], אולם בעולם העליון הלכה כהמקובלים, והוא רשב"י וסייעתו, וא"כ עיקר קבלת התורה שלו היתה ביום הסתלקות. ולזאת נקראת הילולא דרשב"י, ודפח"ח. (אוצרתיהם של צדיקים, הרב פרלוב, מועדים)

.....

תובב"א, והייתי - כפי הביטוי היהודי החסידי שבארץ ישראל אצל הרשב"י ואצל בעלי ה'אידרא קדישא' שמעתי אומרים: מירון הוא אוהל שמח: כשבאים למירון הופכים להיות חזקים יותר". הרי"צ אמר גם כי שמע במירון את הביטוי: "רשב"י הוא רבי שמח, כל מה שיהודים מחסירים בקיום התורה והמצוות לוקח רשב"י על שכמו".

כן מסופר כאשר שהה פעם מרן הרה"ק בעל ה'מקור ברוך' זי"ע מסערת ויזניץ במירון בחודשי הקיץ למנוחה, עלה יום אחד לציון הקדוש, והדרך העולה הייתה בשעתו זרועה באבנים וסלעים לרוב. פנה הרבי למלווהו באומרו: "רואה הנך את כל האבנים האלו, יהודים שבורים ורצוצים מגיעים לכאן, כאשר לכל אחד ישנה אבן הרובצת על לבו, אולם כאשר באים אל התנא האלוהי רשב"י, ושופכים על ציונו שיח בתפילה ובתחנונים, יורדת האבן מהלב ומתגלגלת החוצה, לכן יש כאן כל כך הרבה אבנים בדרך העולה לציונו הקדוש"...

.....

הילולת הרשב"י והרמ"א

אמר בעל "אהבת ישראל" מ'זניץ זי"ע א (ל"ג בעומר תרצ"ו מועדים, ח"א, ע' קס"ז) [ועיי"ש שזה המאמר האחרון שאמר הס"ק זי"ע לפני הסתלקותו]. היום הוא הילולא של שני מאורות הגדולים בעל הזוה"ק ובעל רמ"א זכותם יגן עלינו, אור נסתר ואור נגלה, מעשה מרכבה והוויות דאביי ורבא, וחלילה לחשוב בפשטות אשר הוויות דאביי ורבא

ל"ג בעומר - ח"י אייר

ליום ל"ג בעומר - שהמסכת מתחלת מדף ב', ושם נאמר ר"ש אומר וכו' מחכו עלה במערבא מאי חוכא וכו' עיי"ש. וזהו החוכא דמחכו שהיה הלולא דרשב"י בל"ג בעומר, ע"כ שמעתי ודפח"ח. (בני שלשים (קאסאן, ל"ג בעומר) - בשם החתם סופר זצוק"ל)

יום מסוגל לקבלת התפילות

כ"ק מרן אדמו"ר מהר"צ מבאבוב זצוק"ל אמר בשיחות קודשו, מספרים שאיש אחד בא להרה"ק רבי משה מראזאדוב זצ"ל לבקש ישועה גדולה. וציוה לו שיבוא בל"ג בעומר, כי אז עת רצון להתפלל ולפעול ישועות בזכות רשב"י. ואמר על זה רמז בפסוק (תהלים פד, ג) לבי ובשרי ירננו אל א-ל חי, לבי נוט' ל"ב יום, דהיינו שכבר עברו ל"ב ימי העומר, ועכשיו הגיע ובשר"י נוט' רבן שמעון בר יוחאי, דהיינו ל"ג בעומר יומא דהילולא דילי, והיום הזה מסוגל להתפלל ולקיים ירננו אל א-ל חי, שאז הקב"ה מקבל התפילות. וידוע שבראזאדוב היה ל"ג בעומר יום ישועה ועת רצון, ואומרים שהגה"ק הדברי חיים מצאנז זי"ע הוא אשר גילה לו ענין זה בהיותו אברך.

ועל פי זה יבואר הטעם שנוהגין לירות בקשת ביום ל"ג בעומר, כי קשת מרמז לתפילה, כתרגום אונקלוס עה"פ (פרשת ויחי) אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי, בצלותי ובבעותי. וע"כ מורין בקשת לרמז שיום הזה הוא עת לקבלת תפילתנו. אולם עדיין יש לדקדק לפי"ז למה אמר הכתוב ירננו אל א-ל חי, לשון רינה, ביותר הול"ל יתפללו. וי"ל דהנה איתא בשבת (לג): דכשרשב"י ובנו נחבאו במערה,

בקאפטן לבן חבוש בשטריימל, פניו זהרו והיה כל כולו סוער ורוגש, לא אוכל לבטא בשפתי מה שהרגשתי אז, אבל זאת אני יכול לומר, שמרוב פחד שאחזני בשעתא דא איני יכול לשכוח את המעמד ההוא, אמרתי פעם לרבי שמואל אהרן וועבר ז"ל שהיה מחסידיו של רבי דוד זצ"ל אף שמעודי לא ראיתי את רבי דוד בעת תפלה נעילה ביוה"כ, אך כמדומני שמראהו בעת ההדלקה היה כמו בתפילת נעילה ביוה"כ, נענה אלי: "דו האסט גוט מכון געווען".

• • • • •

רמז מופלא לל"ג בעומר

תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר שלש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל וכו' (ברכות ה'). שמעתי דבר יקר בשם הגה"צ מוהר"ר שלום מקאמינקא ז"ל. כי מימרא ראשונה בש"ס אשר אמר רשב"י הוא שלש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל, ואמר הוא ז"ל כי במימרא זו רומז כוונת ל"ג בעומר, כי צריך לכון בימי הספירה בכל יום תיבת אד"ם בעת הספירה [היינו להמשיך האל"ף לד"ם, ויהיה עולה מ"ה - עיין בסידור האר"י הנקרא קול יעקב, כוונת הספירה דף קצ"ח], הרי ביום ל"ג בעומר נשלמו הכוונה של ל"ג פעמים אדם, ותיבת מתנה עולה י"א פעמים אדם, הרי ג' פעמים מתנה הוא ל"ג פעמים אדם, ויען כי הילולא דרשב"י הוא בל"ג לעומר ע"כ אמר הוא מימרא זו של ג' מתנות בראשונה בש"ס לרמז על יום הילולא שלו, עכ"ד. [בספר מעט מים (דף א): מביא על המימרא הנ"ל בזה הלשון: ע"ז אמר אדמו"ר הגאון הקדוש מהר"ש הלוי זצוקלה"ה דברים מופלאים למה זה המימרא ראשונה בש"ס במימרות רשב"י ואין שכלי משיג דבריו הנוראים. (אוצרתייהם של צדיקים)]

• • • • •

שמעתי דבר נכון בשם הגאון בעל חת"ס זצ"ל, דבמסכת שבועות יש מ"ט דפין כמנין ימי העומר, ונמצא שדף הל"ד שייך

הם דבר קטן (עיין ברמב"ם ספ"ד מהלכות יסודי התורה ובכ"מ שם) רק נדע נאמנה אשר גם מתורת הרמ"א ז"ל היוצא מהוויות דאביי ורבא יכול מי שעניי שכל לו להשיג תורת הזהר מעשה מרכבה. וזה אפשר לפרש בדברי רש"י ז"ל ריש פרשת אמור, אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים שידע אשר אור הזהר שהוא דבר גדול מעשה מרכבה מזהיר בדבר קטן הוויות דאביי ורבא מקור תורת הרמ"א, כי שניהם כאחד טובים מאורות בנגלה ובנסתר, כמורמז בר"ת דה"ר ר'מ"א אתון ר"ז הרומז על רזין דרזין שיכולין להשיג משניהם גם יחד. (אוצרתייהם של צדיקים, הרב פרלוב, מועדים)

• • • • •

כה מסופר על הרה"ק השר שלום מבעלזא זצ"ל כששח פעם על אודות ל"ג בעומר שהוא יום גדול. העיר בנו רבי זונדל: אני יודע. אמר לו אביו: נו (היינו, שיאמר מה שידוע). נענה ואמר רבי זונדל: הוא כמו יום כיפור. אמר לו אביו: "האסט צו געטראפן" - יפה כיוונת. (י"ג אורות ח"ב עמ' רנ).

• • • • •

חסידים מספרים, על הרה"ק רבי אברהם מקאליסק זצ"ל, שבשעת טבילתו בצפרא דל"ג בעומר, אמר בלהט אש קודש: "הרינו מקבל עלי קדושת היום". (הילולא דרשב"י)

• • • • •

סיפר הגה"ח רבי שמעון קסטלניץ ז"ל (מזקנים אתבונן ח"ב דף תקכ"ט אות ג'): צורת והדרת פניו של הרה"ק רבי דוד'ל בידערמאן (מלעלוב ירושלים) זצ"ל הי' חידוש לעצמו, כל מי שראה אותו הבחין מיד שעומד לפניו יהודי משכמו ולמעלה, יהודי ששורה עליו השכינה, פניו היו מאירים ומזהירים באופן מיוחד, עין רואה לא שבעה מלהתענג מלהביט עליו. פעם ראיתיו בל"ג בעומר במירון, המראה כפי שראיתי אז לא ראיתי מעולם, ראיתי אותו עומד ליד מקום ההדלקה בדביקות עצומה מתוך פחד ומורא, לבוש בגדי שיראין כביום הכיפורים

למעריב שיעור עם התלמידים ... בין פסח לעצרת למד מסכת שבועות כולה בין תפלת מנחה למעריב.

וב'אלף כתב' (אות רמג): היה נוהג [החת"ס] ללמוד מידי יום ביומו בימי הספירה דף אחד במס' שבועות, כי יש למסכת זו מ"ט דפים.

וגם החת"ס עצמו מזכיר מנהגו זה, ראה שו"ת חתם סופר (ח"ג ס' ק): ... ובכל שנה בלמדי שבועות עם התלמידים אמרתי ק' זה.

בספר 'ליקוטי מהר"ח' (מנהגי ימי העומר), כתב וז"ל: והנה יש נוהגין ללמוד מסכות שבועות בימי העומר, וסמך שיש בו מ"ט דפים כמנין ימי העומר, ולכאורה לא קרוב זה אל זה, אך מצאתי בספר זכרון יהודא שכן היה גם כן מנהג גאון ישראל וקדושו בעל 'אמרי אש' זצלה"ה, ע"ש. (לוקט מגיליון מתיקות ל"ג בעומר תשפ"ד ברות ומרצונו הטוב לזכות הרבים, תשואות חן חן לה)

ל"ג בעומר - ח"י אייר

וענין הב' שלישים י"ל עפ"י מאמחז"ל (שבת צ"ב, א): "כל טונא דמידלי במוטות, תילתא מלעיל ותרי תילתא מלרע". פירוש הדברים, כל משא שאדם נושא, ב' שלישים ממנו הוא נושא בידי ואילו החלק השלישי הוא למעלה מכתפו או מראשו. והמובן מזה, דכך הוא במציאות במשא אדם שנושא בכוחו רק ב' שלישי המשא ואילו השליש הנותר נישא כביכול מעצמו, וכן הוא בעבודת הקודש ברוחניות שעיקר הקושי הוא אך בב' השלישים הראשונים, ולאחרי זה כבר נעשית העבודה קלה יותר. וזהו שאנו שמחים בל"ג בעומר, היות שכבר עברו עלינו ב' חלקים מהיגיעה הקשה של תיקון המידות, ומעתה נוכל בנקל להמשיך בעבודתנו עד ליום קבלת התורה הבעל"ט. (אוצרתיים של צדיקים, הרב פרלוב, מועדים)

• • • • •

מחוייבים לשמוח בו

הארי"ז ז"ל ה' הולך לציון הרשב"י בל"ג בעומר ועשה אותו יום משתה ושמחה. (שעה"כ).

ובשם **הגר"א** מובא רמז נפלא מן התורה לשמחת ל"ג בעומר. בפרשת מצורע שלשה הפסוקים מפסוק י"ג בפרק ט"ו עד סוף פסוק ט"ו יש בהם מ"ט מילים, וכתוב בזוהר הק' שהם כנגד המ"ט ימים של ספירת העומר. ומוסיף הגר"א מוילנא זי"ע שהמילה "מועד" שכתובה שם היא המילה ה-ל"ג, רמז שם לל"ג בעומר שהוא יום שמחה.

"ולכן אותו היום [ל"ג בעומר] מחויב בשמחה כי צריכים אנחנו להמשיך עלינו הארת הקדושה וטהרה, ואין השכינה שורה אלא מתוך שמחה" (תפארת איש):

• • • • •

ובעיר לבוב (לעמבערג) עירו של הגאון **רבי דוד הלוי**, בעל ה"טו"ז זצ"ל, הנהיג ה"טו"ז להדליק בכל שנה בל"ג בעומר נרות רבים לכבוד התנא האלוקי **רשב"י**, כדי שיפיצו אורה, אשר מרמזים על האור שהשאיר רבי שמעון בר יוחאי בדמות ספר הזוהר הקדוש שחיבר לכל הדורות.

הוא עת רצון מיוחדת, כי מעלה גדולה יש לתפילה באופן הנ"ל דוגמת רשב"י שהיא נסתרת מפני המקטרגים, וע"ד המבואר בזרע קודש (פ' בשלח עה"פ מה תצחק אלי) דכשרואה הצדיק שיש קטרוג וצריך להסתיר תפילתו שלא ירגישו המקטרגים שהוא מתפלל, אז מסתיר תפילתו בדיבור, עיי"ש בדבה"ק. וגם באופן הנ"ל כשאנו מתפלל להדיא רק מדבר בשבחו ית', נסתרת תפילתו מפניהם, ולכן הוא עת רצון לפעול ישועות בדרך הנ"ל, כי המקטרגים שותקין. ואף שכתב הנועם **מגדים** שרק צדיק גדול פועל ישועות באופן זה, מ"מ יתכן דבהאי יומא זכותי דרשב"י מגין על כל אחד לפעול שיתקבלו תפילותיו בכהאי גוונא. וא"ש הלשון לבי ובשרי ירגנו דייקא, להגיד שביומא דהילולא של רשב"י הוא עת רצון להתפלל לפי דרכו בקודש, דהיינו ע"י שבח ורינה וזמרה לחוד. ויש לרמז ענין הנ"ל באוז"ל (ברכות ו): אגרא דבי הילולא מילי, שביום ההילולא של רשב"י ראוי לערוך מילי דהיינו דברי שבח (ע"ד שכ' האלשיך הק' הנ"ל, דעוד הם מדברים מוסב על דברי שבח, וכמו"כ מילי פי' דברים) ויקבל אגרא מתן שכרו בצדו, דהיינו שתתקבל תפילתו. (אוצרתיים של צדיקים)

• • • • •

השמחה בל"ג בעומר

ביאר כ"ק מרן **אדמו"ר מסטריקוב** זצוק"ל ("זכור לאברהם"), בטעם השמחה בל"ג בעומר נאמרו דברים הרבה, ובשם מהר"ש מבעלז זי"ע נאמר טעם דביום זה נשלמים ב' שלישי המצוה דספה"ע, ואחר שזכינו לעבור ב' חלקים מהספירה אנו בטוחים בעזרת השי"ת שנזכה להשלים המצוה כדבעי (ראה בספר מהר"ש: "...דאם האדם מתחיל לקדש ולטהר עצמו ועושה ב' שלישים מן המצוה, מסייעו הקב"ה בטובו וחסדו הגדול ועושה את השליש האחרון... והנה בל"ג בעומר כבר עברו שני שלישים מן החמישים יום שאנו סופרים לעומר, א"כ הקב"ה עושה הגמר והוי כאילו היום הוא היום החמישים וכבר מופיע האור הגדול של חג הקדוש, הוא חג השבועות, אל חדרי ליבנו").

כולי יומא גרסי ובעידן צלוי לבשי מיכסי ומצלו. ומקשין דהלא איתא לעיל (יא.) שרשב"י היה מפסיק את לימודו לק"ש ולא לתפילה, ומאי ומצלו. ותירצו שם התוס' דהכונה לק"ש. אך הא גופא קשיא, למה נקטו לשון זה, ומצלו, הול"ל מיכסי וקראו קריאת שמע. עוד קשה, דאיך יצא רשב"י מצות ק"ש בשלימות, והלא איתא בברכות (יד:) הרוצה שיקבל עליו עומ"ש שלימה וכו' יקרא ק"ש ויתפלל, וזה היא מלכות שמים שלימה, ואטו רשב"י שלא התפלל היה ח"ו מחסר בשלימות מצות ק"ש שהיא קבלת עול מ"ש.

ונראה עפ"י הנועם **מגדים** (פ' מצורע) שכתב, דאף שאמרו רז"ל אסור לאדם לתבוע צרכיו בשבת, מ"מ צדיק גדול יכול להצמיח ישועות אפילו בשבת בלא תפילה, כי אמרו רז"ל (בבא מציעא פה:) דביום תענית אמר ר' חייא ובניו משיב הרוח ונשיב זיקא, מוריד הגשם ואתא מיטרא, הרי שתפילת צדיקים נשמעת אפילו בלא שאלה להדיא, רק בזה בלבד שמזכירים שבחיו ית"ש פועלין ישועות. והביא מהאלשיך הק' שפי' בזה מאה"כ (ישעי' סה, כד) והיה טרם יקראו ואני אענה, פי' טרם יקראו בבקשה כבר אענה, והא כיצד, עז"א עוד הם מדברים, בשבחו של מקום, ואני אשמע. ולפ"ז כשהצדיק מדבר בשבחו של מקום בשבת, ישמע השי"ת וישלח עזרתו אפילו בלא תפילה מפורשת עכדה"ק.

ועד"ז יתפרש מאה"כ בתהלים, "וירא בצר להם בשמעו את רנתם", דבשמיעת רנה ושבח לחוד ראה השי"ת בצר להם והושיעם. ולפ"ז בודאי גם רשב"י כשקרא ק"ש ואמר את הפסוק ונתתי מטר ארצכם בעתו וגו', פעל בזה דאתא מיטרא, וכן פעל בק"ש כל מיני ישועות בני חיי ומזוני, כי באומרו ואספת דגנך ותירשך ויצהרך השפיע מזוני, וכשאמר ואכלת ושבעת פעל חיי דהיינו בריאות הגוף לשובע, ובאומרו ושננתם לבניך פעל ישועות בבני בנחת דקדושה. ובדרך הזה קיים מצות התפילה. ולכן אמרו על זה הלשון ומצלו, כי הק"ש היתה תפילתו. ושפיר היתה קבלתו עול מלכות שמים בשלימות, דאין לך תפילה גדולה מזו. ואולי זהו הטעם של"ג בעומר

ל"ג בעומר - ח"י אייר

בעומר הוא כנגד יראת שמים, ל"ג בעומר הוא חמישי בחמישי, הוד שבהוד, וכן כ' תורת ה' תמימה וגו' וכ' שם כמה שבחים שבכל אחד חמשה תיבות והשבח החמישי הוא יראת ה' טהורה עומדת לעד, כ' ואביכן וגו' והחליף את משכורתי עשרת מונים, עשרה פעמים עשרה הם מאה וע"ז כ' ורדפו מכם חמשה מאה דכ' שרים רדפוני חנם ומדברך פחד לבי שע"י שמדברך פחד לבי רדיפות השרים המה לחנם:

עניני ל"ג בעומר

ביטול גזירות

וכן מסופר על הרה"ק רבי יהודה צבי מסרעטין זצ"ל [תלמידו המובהק של הרה"ק רבי אורי מסרעליסק זצ"ל] שיצא עם תלמידיו בל"ג בעומר ליער בקשת וחיצים, ודרך קשתו לארבע רוחות השמים וכיון חץ אחד לוינא הבירה, ונקלע החץ לארמון המלך ופלח לבו של יורש העצר האוסטרי צורר היהודי, ובאותו יום נתבטלה גזירה קשה שאיימה על כלל ישראל (דגל מחנה יהודה).

דריכת הקשת בל"ג בעומר

נמצא כתוב בספר הקדוש בני יששכר (מאמר ג' אות ד') שמביא בשם הרה"ק רבי מנחם מענדל מרימנוב זצ"ל, שאמר הטעם על מנהג ישראל "אשר התלמידים בני בי רב יורו בקשת ביום הזה, כי בימי רבי שמעון לא נראתה הקשת (ירושלמי ברכות פ"ט הל"ב) ולכך ביום עלותו למרום עושין הסימן הזה, [והוא כעין מ"ש (ש"ב א') ללמד בני יהודה קשת (בני"ש)]:

מסוגל להיקדק בזרע של קיימא

הרה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע כותב בספרו ספר המדות (בנים אות ס"ג): "דריכת הקשת בל"ג בעומר היא סגולה לבנים".

על שגב מעלת יום קדוש זה: "סיפרו כי מרן ז"ל מאלכסנדר היה רגיל בל"ג בעומר לברכם שיתקבלו תפלתם לרצון בשמים, אולי כוונתו כמו במוצאי יום הכפורים רגילים העולם כן לברך איש לרעהו כי תמיד קשה שיתקבלו התפילות כדכתיב (ישעיה נט, ב) עוונותיכם היו מבדילים וגו', על כן כאשר יום הכיפורים מכפר תחול הברכה שיתקבלו התפילות, ורשב"י אמר יכול אני לפטור כל העולם מהדין בפרק ד' דסוכה (מה, ב) כן מדי שנה יום הילולא דילי' אומר כן בשמים, על ידי זה מתכפרין כל ישראל ויוכלו להתקבל התפילות ולכך המנהג לשמוח כדאיתא סוף תענית לא היו ימים טובים לישראל כיום הכפורים וט"ו באב מפרש בגמרא יום הכפורים דיום סליחה ומחילה".

רמז נאה הביא בספה"ק עטרת ישועה, ואיש כי לא יהי' לו גואל והשיגה ידו ומצא כדי גאולתו (ויקרא כה, כו) היינו שעדיין לא שב בתשובה ולא קבץ הנדחים בהתחלת ימי הספירה, אז 'והשיגה ידו' רומז על ל"ג בעומר, כי והשיג"ה ידו עה"כ גימ' ל"ג בעומר, ואז ג"כ מסוגל לתשובה וזה ומצא כדי גאולתו.

סגולת היום - להשיג יראת ה'

כתב בשפת אמת (אמור תרנ"ב) שמעתי מפי מו"ז החידושי הרי"ם ז"ל כי בל"ג בעומר יכולין לזכות ליראת ה'.

ובספר אמרי אמת (פרשת בחקותי לא ידוע השנה, ד"ה איתא) איתא שתלמידי ר"ע מתו בימי הספירה עד ל"ג בעומר מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, אצל יעקב אבינו ע"ה אי' שכל האבנים נעשו אבן אחת היינו שהת"ח צריכים לאחוז עצמם ביחד ולנהוג עין טובה בתורתו של חבירו, וע"י השלום שביניהם אין הם יראים מהרודפים אותם תמיד וזהו ורדפו מכם חמשה מאה, חמשה היינו ל"ג בעומר, הוד שבהוד, שאז פסקו תלמידי ר"ע למות, אאז"ל אמר בשם אאז"ל של"ג

.....

בספר כבוד מלכים (להגה"צ רבי שמואל העליר זצוק"ל רבה של צפת) כתב: מעיד אני באמת, כי בילדותי שמעתי פה מרביני קשישאי רבני ספרד אשר אבותם ראו וסיפרו להם, כי הקדוש רבי חיים בן עטר האור החיים הקדוש זיע"א הי' פעם אחת בהילולא פה עיה"ק צפת ת"ו, וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר אשר עולים משם אל המקדש (הציון), ירד מהחמור והי' עולה על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה גועה כבהמה וצועק 'היכן אני השפל נכנס למקום אש להבת שלהבת קודשא בריך הוא, וכל פמליא של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים שמה. ובעת ההילולא הי' שמח שמחה גדולה והוא בעצמו שרף כמה בגדים יקרים לכבוד רשב"י זיע"א".

.....

ובשם הצמח צדק (ליבאוויטש) אי' יום זה הוא מסוגל לרפואות וישועות! כי הראשי תיבות של "מלך רופא נאמן ורחמן" הם: "מרון" ... ובזכות הצדיק המונח "במירון" שולח השי"ת רפואות וישועות לכלל ישראל ביום זה.

.....

הרחמים גוברים בל"ג בעומר

איתא בספה"ק עבודת ישראל (ליקוטים): "דהנה אדמו"ר מוהד"ב זלה"ה אמר... כי כל ימי הספירה אנו מיחלים ליום ל"ג בעומר שבו הרחמים גוברים".

.....

אף לפחותים

כתב בספה"ק בית אהרן: "עוד אמר כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק בר' שמעון בר יוחאי, כשם שהשי"ת הוא י"י לכל כך רשב"י הוא רשב"י לכל אפילו לפחותים".

.....

יום מחילת עוונות וקבלת התפילות

הביא הרה"ק מפילץ בספה"ק שפתי צדיק

ל"ג בעומר - ח"י אייר

הש"ס מיוסד על סודות התורה

רשב"י וחביריו הן במדרגה שלמעלה מן הזמן וראו מה שעתידים דורות האחרונים לחדש, לכן מצינו בזוהר שמוזכר ממאמרי האמוראים העתידיים להיות - בדורות האחרונים כשלומדים דברי הקדמונים נקרא השתטחות על קברי צדיקים

וראיתי להביא עוד כמה דברים נפלאים מענינו של יום, יומא דהילולא קדישא של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי. במאור עינים (אגדות הש"ס, מסכת שבת) אמר ריש לקיש מה דכתיב (ישעי' לג, ו) והיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמה ודעת, אמונת זה סדר זרעים, עתך זה סדר מועד, חוסן זה סדר נשים, ישועות זה סדר נזיקין, חכמת זה סדר קדשים, ודעת זה סדר טהרות (לא, א). וכתוב בתיקונים (ה). זה המאמר סימן על זה זמ"ן נק"ט שהוא ר"ת ששה סדרים הנ"ל, להבין הענין וסימן זמ"ן נק"ט הנ"ל. דנוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין צז, א) שני אלפים תוהו שני אלפים תורה שני אלפים ימות המשיח. ולהבין מהו שני אלפים תורה, הלא אף בשני אלפים של ימות המשיח הוא גם כן תורה.

אלא הענין הוא שהתורה ניתנה למשה מסיני עם כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש בה, כידוע מדרשת רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי פאה פ"ב ה"ד; ויק"ר כב, א), אך שנתנית התורה דהיינו התגלות התורה מה שכל אחד מהדורות העתידיים לבוא בדורות הבאים עתידים לחדש הוא בזמן שלא נתגלה החידוש ההוא עד שבא אותו התנא או האמורא בדורו וגילה והוציא החידוש ההוא לעולם בימיו, וכן בכל דור ודור עד אלפיים שנה שחלפו כל התנאים והאמוראים והגאונים שהעמידו כל יסודי התורה על מכונו, וחיידשו כל מה שהיה שייך להן לשורש נשמתן כפי מה שהראה הקדוש ברוך הוא למשה בסיני, וכל אותן אלפיים שנה מעת נתינת התורה היה הכל בחינת נתינת התורה.

וזהו שני אלפים תורה, ואחר כך נגמר בחינת התגלות התורה, כי כל מה שמחדשים גם היום הוא דבר שכבר אמרו אחד שהיה מאותן שני אלפים תורה, וזה אינו אלא שחוזר הדבר ההוא, ואינו חידוש כי כבר נגמרה נתינת התורה.

מראה מקום לדבריו הראה הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע (שם במ"מ), דכתיב בדברי הימים (א ח, מ): "ויהיו בני אולם אנשים גבור חיל דורכי קשת ומרבים בנים ובני בנים מאה וחמישים".

עוד סמוכין על סגולה זו מוצא הרה"ק רבי אליהו אבד"ק וויסקיט זצ"ל בספרו **אזור אליהו** [תלמיד הרה"ק מקאצק]: "שמצינו בשעה שהתפלל חנה על הבנים אמרה (ש"א א, טו) אשה קשת רוח אנכי, והענין הוא דזרע יורה כחץ, וזה שנתברך יוסף בברכת בנים כתיב (בראשית מט, כד) ותשב באיתן קשתו, וכן ברבקה ג"כ כתיב אצלה (בראשית כד, כ) ותער כדה אל השקת, אותיות קשת, והבן היטב".

אמונה בסודות התורה

בחינה נוספת ביאר הרה"ק בעל **אמרי נועם** זצ"ל על מנהג דריכת הקשת בל"ג בעומר בספרו (שם ח"ג ד"ה ענין), כי בחי' הוד הוא להודות על האמת, כמו שאמרו חז"ל (עירובין דף י"ב ע"א) מודים מכלל דפליגי, והנה יש בחי' הנקרא הוד שבהוד כי שני הודאות יש, הודאה אחת להודות על תורת משה רבינו ע"ה כי הוא אמת,

אמנם יש הודאה אחר הודאה היינו שלא לומר אשר התורה הוא פשט התורה בלבד, רק להאמין באמונת אומן אשר כל דברי חז"ל ורמזי וסודות התורה הם אמת גמור רק שנתלבשו בלבושי פשטי התורה, והסודות שגילו לנו חז"ל הם פנימיות, וכמו דאיתא **בזוהר הקדוש** (בהעלותך דף קנ"ב ע"א) תופח רוחי אילן דאמרו שאין לנו רק מה שנכתב בפירוש פשטי התורה, וזהו שנקרא מודים דרבנן היינו להודות בכל מילי דרבנן, והוא בחי' הוד שבהוד. ועל כן מסיימן ברוך א-ל-ה הודאות לשון רבים להודות על שבכתב ועל שנמסר לנו בע"פ בסוד ה' ליראיו בדברי חז"ל...

• • • • •

וזהו זמ"ן נק"ט, כי הששה סדרים שהן עיקר תורה שבעל פה הזמן נקטו כאמור, עד שנגמרה בימי רבי שסידר המשיניות, כי היה הצורך כך מתחלה שכל חידוש או דין יתגלה בזמנו, בבא הצדיק והחכם ההוא שהחידוש ההוא שייך לשורש נשמתו. אך אותן הצדיקים הגדולים שהיו בעלי רוח הקודש כגון רבי שמעון בן יוחאי וחביריו הן במדרגה שלמעלה מן הזמן, כי רוח הקודש הוא דבר ומדרגה שאינו בזמן, לכן ראו בימיהם כל מה שעתידיים דורות האחרונים לחדש, שלכן מצינו בזוהר שמוזכר כמה מימרות ממאמרי האמוראים העתידיים להיות בדורות האחרונים, והוא מטעם הנ"ל, כי הן היו בעלי רוח הקודש והיו למעלה מן הזמן לכן ראו כן, שלכן משה רבינו ע"ה הראה לו הקדוש ברוך הוא כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש על ידי רוח הקודש שהיה בו, והבן.

ובדורות האחרונים כשלומדים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים, שהדבר ההוא הוא חיות ומוחין שלו, והאדם הלומד ומדבר דבריו מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדבורים, נקרא אתדבקות רוחא ברוחא, ולכן מחיה אותו שמכניס החיות בהדברים, שלכן אמרו (יבמות צז, א) שפתותיו דובבות בקבר, שאפשר לומר זה בחינת השתטחות על קברי הצדיקים, כי דבורי הצדיק שם הוא קבור וטמון החיות שלו כאמור, וזה הלומד בהכנסו עם החיות ומוחין שלו לתוך החיות ומוחין של הצדיק שטמן בדבריו, נקרא אתדבקות רוחא ברוחא ושפתותיו דובבות בקבר כנועד זה מדברי הבעל שם טוב נשמתו בגני מרומים, ונקרא בחינה זו השתטחות על קברי הצדיקים, שהן דבריהם שלומד ומזכיר היום הלומד, ולכן מחיה מוחין של אותו הצדיק, והבן.² (לוקט מגיליון

2 וממשיך בלה"ק: והנה בהתורה יש פשט רמז דרוש סוד, ונקרא פשט שאף להבין הפשוט מן התורה צריך להפשיט הבלבושים העבים שהתורה מלובשת בהן, כי יש כמה וכמה לבושים להתורה בהשתלשלות מלבוש דק לעב, עד שעל הדבר הפשוט הוא גם כן לבוש עב, וצריך הרוצה להבין אפילו הפשוט להפשיט לבוש העב ואז יבין הפשוט, וכל מה שיפשיט התורה מהבלבושים יראה יותר ויותר עד שישיג רמז, ואח"כ דרוש, וזהו לשון פשט שהוא מלשון הפשט להפשיט הבלבושים, כי למדור התורה הוא לשם יחוד קב"ה ושכינתיה, ליהוד ולדבק חלק האלקי שבקברו השוכן בתחתונים בהכל שהוא אין סוף ב"ה, שהוא סוד מה שאנו אומרים לשם יחוד קב"ה קודם עשיית כל מצוה שהוא לשון דביקות, שעל ידי

ל"ג בעומר - ח"י אייר

מתיקות ל"ג בעומר תשפ"ד ברות ומרצונו הטוב לזכות הרבים, תשואות חן חן לה

כתב הרה"צ ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א בספרו (ונכתב בספר): **רבינו חיים ויטאל** כותב בהקדמתו לספר **עץ חיים** על דברי **הזהר** (פנחס דף רמ"ד) וז"ל: "ורבנן דמתניתין ואמוראים, כל תלמודא דילהון - על רזין דאורייתא סדרו לה [ורבנן של המשנה והאמוראים, כל התלמוד שלהם (שפירשו ופלפלו סביב המשנה) - על סודות התורה סדרו אותה]". שכל התלמוד כולו מיוסד על סודות התורה. ומביא שם עוד מדברי הזהר עה"פ (ישעי' מב, טז) "אשים מחשך לפנייהם לאור ומעקשים למישור", ש'מחשך' הוא תלמוד בבלי, כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין כד.) "במחשכים הושיבני - זה תלמודה של בבלי". אבל לעתיד לבוא יתגלה לכל שהתלמוד בבלי הוא מלא באור, היינו בסודות התורה ובהשגות אלקות. וזו כוונת הכתוב 'אשים מחשך לפנייהם לאור' - שלעתיד יתגלה כמה אורה וכמה סתרי אורייתא גנוזים וטמונים בתלמוד בבלי המכונה 'מחשך'. ו'מעקשים' - היינו הקושיות שיש על התלמוד הבבלי, כגון מה שנזכר פעמים רבות בגמרא "חסורי מיחסרה והכי קתני", כלומר כשיש קושיא במשנה - מוסיפים בגמרא כמה מילים לתוך דבריהם של התנאים כדי לתרץ את הקושיא - שהם מהדברים שאין הדעת הפשוטה סובלת. אבל לעתיד, כשיתגלה הסוד מדוע תיבות אלו לא היו צריכות להיכתב במתניתין, וחז"ל היו צריכים להבינם גם אם אינן כתובות בפירוש ואמרו 'חסורי מיחסרה והכי קתני', אז יראו שהכל "למישור". והכל

מובן ומחווה היטב, וכן כל הקושיות והדברים התמוהים לנו הנמצאים בתלמוד בבלי, שאי אפשר להבין אותם ע"פ נגלה, יתגלה סודם לעתיד, ואז יראו הכל כי כל המעקשים הם למישור.

וכדאי להעתיק כאן מה שכתב הגר"א בביאור היכלות על זהר (פקודי רנ"ד ע"ב) וזלה"ק: "והענין כי סוד משה הוא 'תורתו' הלכה למשה מסיני, שהוא ה'סוד', והוא גנוז ברמז, והן הגדות שהן בש"ס, כמו המעשים דרבה בר בר חנא וסנחריב שהן לפי הנראה ח"ו כמו דברים בטלים, ובהן גנוז כל האורה והתורה 'תורת משה' כל רזין דאורייתא. וזה שביקש משה שלא יגזר הסוד באלו הדברים, ולא ניתן לו. וזהו 'מחולל מפשעינו' (ישעי' נג, ה) שנעשה חול, דברים של חול, דהוא בפשעינו, כמ"ש 'ויתעבר ה' בי למענכם' (דברים ג, כו). וזהו 'נבזה לא תואר לו' (ישעי' נג, ב). ולעתיד יתגלה הסוד שבתוכו (שבתוך האגדות התמוהות שבש"ס) וזהו התורה חדשה שיתגלה לעתיד" עכ"ל (נדפס בספר 'מפרושי הגר"א על התורה' דף קצ"ג).

• • • • •

עוד כתב הרב שכטר שליט"א: רבינו אומר **בשיחות הר"ן** (אות ק"ט), שרבי שמעון בר יוחאי קידש כל כך את לשון התרגום, עד שאפילו שאר דברים הנכתבים בלשון תרגום, יש להם כח לעורר להשי"ת, עכ"ל. ויתכן שלכן סידר בעל האקדמות את פיוטו הנפלא בלשון תרגום, בגלל ההתעוררות שיש בלשון הזו, כי רשב"י הכניס התעוררות דקדושה בלשון התרגום. ע"כ.

ואי מבעל **הלב שמחה** מגור זיע"א ובעוד ספה"ק רמז נפלא עה"כ (בראשית מ"ג-כ"ג) "אלוקיכם ואלוקי אביכם נתן לכם מטמון... ויוצא אליהם את שמעון". השם - יתברך יגלה לכם את מטמוניות התורה, את הסודות הגנוזים בה. "ויוצא אליהם את שמעון" - והתגלות זו תבוא על ידי רבי שמעון בר יוחאי, העתיד לירד לעולם ולגלות את סודות התורה בזוהר הקדוש...

• • • • •

ביאור מופלא מבעל **בן יהודה** זיע"א לבאר מאמר רשב"י בגמ': ואמר ר' חזקיה אמר ר' ירמיה משום רשב"י יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי וכו' (סוכה דף מה/ב). קשה איך חשב זכות ר' אלעזר בנו יותר ממנו שבצירופו יפטור מיום שנברא העולם. ונראה לי בס"ד על פי מה שכתב בספר הקדוש אבן שלמה על שיר השירים הקדמה בשם המפרשים ז"ל על מאמר [אבות פ"ב] אם למדת תורה הרבה נותנים לך שכר הרבה דערך שכר התורה נחשב בערך אבנים טובות ומרגליות שאם מרגלית אחת שמשקלה משקל אחד שוה עשרה זהובים אם יהיה משקלה עשרה משקלים שוה אלף זהובים דנחשב כל משקל במאה זהובים וכן על זה הדרך עיין שם. ואם כן גם הכא אתי שפיר שבצירוף זכות ר' אלעזר שיצטרף עם זכות רשב"י להיות הכל חלק אחד ועצם אחד ממילא יגדל המשקל ואז יגדל הערך עד מאד, ולעולם זכות רשב"י בפני עצמו הוא יותר גדול מר' אלעזר בנו.

ועוד נראה לי, ידוע דכל צדיק יש לו התערבות עם אנשי דורו שנתפס בעבורם, ולכן בעבור אנשי דורו שהוא נתפס עליהם צריך זכות הרבה להצילם, אבל דורות שקדמו שאינם שייכים לו ואין נתפס בעבורם, אז יספיק להצילו בתוספת זכות של ר' אלעזר בלבד.

והנה עדיין יש להקשות איך יהיו ניצולים מדין של מעלה והלא כלל ידוע דאין זכות הצדיק יועיל אלא להגין על החיים שלא תבא עליהם רעה בעולם הזה אבל הצלה מגיהנם לרשעים אין הצדיק מציל, ולכן יצחק אבינו ע"ה לא הציל את עשו, וכן ר' מאיר בעל הנס לא הציל את אלישע אחר אלא רק הועיל להביאו לגיהנם שיהא נידון שם.

ועוד יש להקשות מאחר דיכול להציל כל אנשי דורו בזכותו בלבד למה לא עשה כן ומי מעכב על ידו. והנה בדרושים פרשתי בס"ד המאמר הזה על פי מאמר רבותינו ז"ל בסנהדרין בענין חשבון עונש הגוף והנפש, דמשלו משל לחגר וסומא דעולה מדבריהם

זה נדבק עצמינו בהכל עם החלק ששוכן בתוכינו, כמ"ש (דברים לב, ט) כי חלק ה' עמו, כי חלקיו ממש כביכול אנחנו, וצריך על ידי התורה והמצוות לדבק החלק שנקרא שכינה השוכן בתוכינו אל השורש, שמבלעדי זאת נקרא מפריד אלוף ח"ו כביכול.

ולכן כמו באלף אלפי הבדלות ביחוד הגשמי, כי מבשרי אחזה אלוה (איוב יט, כו), וכמו ביחוד הגשמי צריך שלילת המבלבשים, כך ביחוד הרוחני והגבוה צריך שלילת המבלבשים, שהתורה נקרא בחינת כלה, כמ"ש (דברים לג, ד) תורה צוה לנו משה מורשה וגו' אל תקרי מורשה אלא מאורסה (ברכות נז, א), והבן. וכל זה על ידי שתקדים לו היראה קודם שיתחיל ללמוד, כי הוא השער כנודע כי מבלעדי יראה שתקדים לו בודאי לא תתגלה לו התורה המבלבשים, ולא יראה האמת בהתורה, כמ"ש (תהלים קיא, י) ראשית חכמה יראת ה', קודם שיבא לידי החכמה שהוא האמת שבהתורה צריך ליראת ה', ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ל"ג בעומר - ח"י אייר

קדוש זה - אתרא קדישא מירון - ביומא דהילולא רבה.

מסופר פעם ישב מרן הרה"ק בעל 'אמרי חיים' זי"ע מוויז'ניץ, יחד עם אחיו אהובו מרן הרה"ק בעל 'מקור ברוך' זי"ע מסערט ויז'ניץ - בליל ל"ג בעומר במירון בדירה אחת, והביטו זמן רב איך יהודים עולים לציון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, ולא דיברו זה עם זה מאומה. לפנות בוקר אמר מרן ה'אמרי חיים' לאחיו מרן ה'מקור ברוך': "ראה נא מהו הפירוש 'אמונה פשוטה', אנשים לא רואים ולא מבינים כלום, ובכל זאת באים ממרחקים להשתטח אצל ציונו של הרשב"י...". ("אור חיינו" עמ' שיט)

עוד מסופר על יהודי אחד בשם ר' פרץ ז"ל, זקנו של הגה"צ רבי שמואל העליר זצ"ל אב"ד צפת, שהיה אצל החוזה הק' מלובלין זי"ע ביום ל"ג בעומר וישב שם בשולחנו הטהור, ובעת השולחן הטהור שאל אותו החוזה הק' מה קורה בזמן זה במירון, והתחיל ר' פרץ להפליג בגדול השמחה שיש במירון בשעה זו. שאל אותו החוזה הק' האם רצונו להשתתף בשמחה זו? ואמר: "הלא אין זה ביכולתי, שכן עתה אני כאן בלובלין". או אז נתן לו החוזה הק' מעט שיריים, ובאותה שעה התחיל מיד להרגיש את עצמו כאילו הוא נמצא עכשיו במירון, והתחיל לרקוד בחזקה ובהתלהבות את הניגון "בר יוחאי", ער שתפסו החוזה הק' ושאל אותו: ר' פרץ היכן אתה? ואז נזכר שהוא נמצא בלובלין... ('ישקו העדרים' בחוקותי תשס"ח)

כן מסופר שפעם אחת בביקורו של כ"ק מרן אדמו"ר בעל 'דברי אמונה' זצוק"ל מתולדות אהרן, לפני ל"ג בעומר, אצל ידיד נעוריו מקודש, הגה"צ המפורסם רבי משה אריה פריינד זצוק"ל גאב"ד עיה"ק ירושלים ת"ו, שאל אותו מרן זצוק"ל האם יודע לספר איזו עובדא מענין ל"ג בעומר מה שהיה אצל מרן הגה"ק בעל 'דברי חיים' זי"ע מצאנז.

נענה הגרמ"א וסיפר, שבאשר ערך פעם מרן ה'דברי חיים' זי"ע את שולחנו הטהור ביום ל"ג בעומר. היה נוכח שם איש אחד מארץ ישראל, ובאמצע עריכת השולחן נזכר האיש מעוצם השמחה שיש עכשיו במירון

ידון דיני שמים על פי סברת חכמים שסוברין בדיני אדם זה אינו יכול וזה אינו יכול כל חד חשיב עביד מעשה גמורה ושלמה כדי שבה ירויחו בשכר מצות ולא יפסידו.

ובזה פרשתי בס"ד רמז הכתוב בתהלים [סי' מ"ט ח'] אח לא פדה יפדה איש לא יתן לאלקים כפרו, והיינו אח לשון צער וקאי על עונש העונות לא פדה יפדה אי"ש ראשי תיבות אלעזר יותם שמעון שיש בזכותם סיפוק לפטור את העולם כולו על פי סברה הנזכרת דזה אינו יכול וזה אינו יכול חשיבי כל חד מסייע שאין בו ממש, רצונו לומר לא ירצו לפדותם להצילם מן העונש, והיינו משום דנפיק בזה לאדם פסידא מצד אחר, והוא דעל פי זה נמצא לא יתן האדם לאלקים כפרו אלו המצות שגם במצות אין הגוף והנפש נותנין ועושין מצוה שלימה אלא כדין מסייע יש להם. 3. (לוקט מגיליון מתיקות ל"ג בעומר תשפ"ד ברות ומרצונו הטוב לזכות הרבים, תשואות חן חן לה)

עובדות צדיקים בקדושת וסגולת היום

בספרי קורות העתים אנו מוצאים עובדות רבות על יהודים שנפשם כלתה וגם כמהה להגיע יחד עם המוני בני ישראל למקום

3 וממשיך: ובה יובן בס"ד רמז הכתוב במיכה [סי' ה' ו'] והיה שארית יעקב בקרב עמים רבים כטל מאת ה' וכרביבים עלי עשב אשר לא יקוה לאיש ולא ייחל לבני אדם כלומר דעושים תשובה על ידי אתערותא דלעילא מכת יסורין שיבואו עליהם דומה לטל שיורד מלמעלה, והעושין תשובה על ידי אתערותא דלתתא דומה תשובתם לרביבים שהוא המטר שיורד מכת מטה כי יעלו האידים מן הארץ ומשקים דכתיב [בראשית ב' ו'] ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה ועוד אמרו רבותינו ז"ל אין טיפה יורדת מלמעלה שאין שני טפים עולים כנגדה מלמעלה לכך הרביבים מתייחסים לתתא והטל לעילא, וזה שכתוב והיה שארית ישראל בקרב עמים רבים כטל שהוא מאת ה' כי יש עושין תשובה מכת אתערותא דלעילא שדומה תשובתם כטל מאת ה' ויש עושין באתערותא דלתתא שדומה תשובתם כרביבים עלי עשב, אשר לא יקוה לאיש שאין מתרשלים בתיקון תשובתם מפני שהם מקוים לעזר שיהיה להם בדין מכת שלשה צדיקים הרמוזים באותיות א"ש שהוא ראשי תיבות אלעזר יותם שמעון, וגם עוד לא ייחלו לבני אדם שאין מתרשלים בתיקון תשובתם מפני שסומכין על בניהם לומר ברא מזכר אבא וזהו בני אדם כלומר הבנים שלהם.

כע"ז כתב בספרו 'בן איש חי' (ח"ג, דרוש ד לשבת שובה, שנת תרכ"ז).

על פי המשל ההוא דבכל המעשים הנעשים בעולם הזה מהנפש והגוף יש לכל אחד דין זה אינו יכול לבדו לעשות וזה אינו יכול, וידוע פלוגתא דרשב"י ורבנן בגמרא דשבת [דף צ"ב ע"ב], דרבנן סברי בשנים שעשו דבר אחד וזה אינו יכול לבדו וזה אינו יכול לבדו שניהם חייבין ורשב"י סבירא ליה שניהם פטורין כיון דזה אינו יכול וזה אינו יכול כל חד חשיב מסייע ואין בו ממש עיין שם. ולפי זה לסברת רשב"י גוף ונפש יהיו פטורים מן העונש של העונות כיון דחשיבי על פי המשל הנזכר זה אינו יכול וזה אינו יכול נמצא כל חד הוא מסייע דוקא ופטור, ולכן אמר רשב"י יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין על פי סברתי דזה אינו יכול וזה אינו יכול שניהם פטורים.

אך דבר זה קשה להיות משתי סיבות חדא דאין למדין דיני שמים מדיני אדם ואני לא אמרתי כן אלא בדיני אדם, ועוד גם בדיני אדם איכא רבים דפליגי עלי ויחיד ורבים הלכה כרבים, לכן אפשר שיגין זכותי דוקא על בני דורי שיעשה הקב"ה חסד זה עממה לדון אותם על פי סברתי בדיני שמים גם כן ואף על פי דרבים פליגי עלי כל זה אפשר להיות על ידי זכותי ותפילתי ובקשתי על בני דורי דוקא, אך אם יצטרף ר' אלעזר בני עמי בזכותו ותפלתו ובקשתו אפשר שיעשה הקב"ה חסד זה לבני אדם מיום שנברא העולם ועד עכשיו דלא יבצר מהיות בני אדם מדורות הראשונים שעדיין לא פרעו מהם כל העונש שחייבים בו דעתה בזכות שנינו יפטרו אותם לדון אותם על פי סברה שלי, ואם יצטרף זכות ותפלה ובקשה של יותם בן עוזיהו עמנו אפשר שיעשה הקב"ה חסד זה לדון העולם על פי סברתי גם לדורות הבאים מיום שנברא העולם ועד העולם. מיהו לא בקש והתפלל על דבר זה שיעשה הקב"ה חסד זה לדון את בני דורו על פי סברתו מפני דנפיק להו פסידא מצד אחר דהן אמת שיהיו ניצולים מן העונש על פי סברתו דחשיבי גוף ונפש כל חד מסייע, הנה לפי זה יפסידו שכר מצות דאז גם לגבי המצות יהיה להם דין מסייע שאין בו ממש ואין להם שכר מצוה שלימה ממש אלא שכר מסייע, לכך לא בקש על זאת שידין הקב"ה את העולם בדיני שמים על פי סברתו אלא

ל"ג בעומר - ח"י אייר

בספר **פרי הכרם** (באבוב אייר תשנ"ח עמ' ג') הרחיב בזה וכה כתב, ידוע דיום ל"ג בעומר היה נחשב בראזועדאוו כיומא דפגרא ראשון במעלה, ובבחינה מסויימת אפילו יותר משאר ימים טובים ומועדי קודש. ומסופר, שיום ל"ג בעומר היה בראזועדאוו יום פקידה וישועה, ושהרה"ק זצ"ל בעצמו הורה לנשברי לב שהיו זקוקים להוושע בדבר ישועה ורחמים, שיבואו אליו ביום מרומם זה, וארובות שמי השמים נפתחו. ואף שלא היה דרכו בקודש של הרה"ק **מראזועדאוו** זצ"ל להתפלל לפני התיבה בימות החול בכלל ומשום שהיה במזגו איש חלש, אבל בל"ג בעומר יצא מן הכלל והתפלל לפני העמוד כל השלש תפילות מפני תוקף קדושת היום.

כ"ק מרן אדמו"ר **מבאבוב** זצ"ל אמר פעם תחת אחד השיחים שהנהגה זו לעשות יום ל"ג בעומר כיומא דפגרא באופן גלוי כזה, לא היה נראה אצל אבותיו הק' של הרה"ק ראזועדאוו, לא אצל אביו הרה"ק **רבי אליעזר מדזיקוב** ולא אצל זקינו הרה"ק **מראפשיץ** זצ"ל, וכל ענין סודו של יום הנורא הזה, קיבל ממרן הרה"ק **הדברי חיים מצאנז** זצ"ל: פעם אחת נזדמן מרן מצאנז זצ"ל להיות על אם הדרך ביום ל"ג בעומר. והסתגר אז **הדברי חיים** עם הרה"ק **מראזועדאוו** זצ"ל, ובידו על כתיפו טייל עמו ארוכות וקצרות בהתלהבות נוראה, ועסק עמו בסוד שיח שרפי קודש כמה שעות רצופות, ומסר לו סודות כמוסים במדרגת היום. מני אז התחיל הרה"ק **מראזועדאוו** לחוג את יום ל"ג בעומר בערגה וכיסופין באופן בולט ובהתגלות. וכינה אותו כ"**יום קבלת התפילות**". (הגה"צ רבי אליעזר דוד פרידמן זצ"ל).

.....

פקידה בל"ג בעומר

כך מובא בספר **"לבם של ישראל"**: שנה אחת בל"ג בעומר, הזכיר אחד המשמשים לפני רבינו ה"ל **לב שמחה** **מגור צוק"ל**, אברך שכבר חלפו שנים רבות מנישואיו וטרם נפקד בילדים. על השולחן מונח היה באותה שעה מדרש רבה. בעוד המשמש

את האריה"ק ואמרו לו שאמנם זה ודאי הם מבינים דאוונו יהודי מבוגר שרקד עמו הוא מן הסתם "א העכערער איד" דהרי הם לא מכירים אותו, אך מדוע הוא לקח גם את בעל החרדים לרקוד אתו, ואמר להם האריה"ק, אם ר' שמעון בן יוחאי מוכן לרקוד אתו גם אני מוכן לרקוד אתו, וגילה להם שהיהודי המבוגר ההוא שרקד אתו היה **רשב"י** והוא לקח את החרדים ואת האריה"ק ורקד עמם ואז נתגלה בעל החרדים. (אוצרתיהם של צדיקים, הרב פרלוב, מועדים)

.....

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר ה"נ **נתיבות שלום** מסלונים צוק"ל, אמר הרה"ק ר' **ברוך ממז'בוז** זי"ע, שהי' מנהגו לחבוש שטריימל ביום ל"ג בעומר, ואמר ע"ז בדרך צחות: למה"ד לגביר גדול שעשה סעודת נישואין לבנו, ואחד מקרוביו של אותו גביר הי' עני מרוד וחשקה נפשו להתכבד בקרובו הגביר, אך אם יבוא לחתונה במלבושים רגילים הרי איש לא ישים לב אליו, על כן הלך וחבש שטריימל ובא לחתונה מלובש בבגדי שבת, כדי שישחיו בו אנשים ומתוך כך יודע להם שהוא קרובו של הגביר המפורסם ויעלה ערכו בעיני הבריות. כך הסביר למה הוא הולך עם שטריימל בל"ג בעומר כדי להתייחס כמקורבו של הרשב"י. (אוצרתיהם של צדיקים, הרב פרלוב, מועדים)

.....

הרה"ק **רבי משה ראזועדאוו** זצ"ל היה אומר, שאילו ידעו 'העולם' את אשר בכוחו לפעול ביום נשגב הזה, כמו שאפשר לפעול ביום הכיפורים, היו מגיעים אליו לל"ג בעומר מסוף העולם ועד סופו. ואכן מאז שגילה את סודו של יום גדול זה, היו רגילים להתאסף ולהתקבץ אצלו ביום הילולא דרשב"י עולם גדול מאוד, ורבים הסתופפו בשולחנו הטהור ביום זה. גם לאחר פטירתו לא פסק מנהג זה, ואצל בנו הרה"ק **רבי יצחק מסטוטשין** זצ"ל שהתגורר בטארנא, נסעו רבים לשהות בצל קורתו ביום ל"ג בעומר.

אצל הילולת הרשב"י, והצטער מאוד בלבן מדוע אינו זוכה להשתתף בשמחה עילאית זו. מרן הדב"ח היה אז באמצע אכילת 'מייערן', ופתאום קרא לזה האיש ונתן לו מלוא חופניים 'מייערן', ואמר לו בלשון קודשו: "דא האסטו מירון" [לשון נופל על לשון]... תיכף נתמלא האיש בשמחה עצומה, והתחיל לרקוד מתוך חדוה עילאה, עד שמשך אתו גם את כל הקהל בשמחתו הגדולה... ('זכור לאברהם' ח"ב עמ' רצא).

.....

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר **מטשערנאביל** שליט"א (בשוה"ט ל"ג בעומר תשנ"א), וידוע מה שאומרים הספרים שהר' שמעון בעצמו נמצא שם בשמחה, ויש כמה מעשיות מעניין זה, והקאז'ניצער מגיד זי"ע סיפר פעם בשמחת תורה - שהיה לו אז בשנה ההיא בעת ההקפות מצב רוח מיוחד מאד יותר מאשר בכל פעם, וחתנו (הרה"ק ר' אבי עזרא זליג שפירא זי"ע אביו של המאגלעניצער זי"ע) שאל אותו מדוע הוא כעת במצב רוח יותר מכל פעם, ואמר לו הקאז'ניצער מגיד שהיו לו עכשיו אורחים חשובים בהקפות, וסיפר, כי בעולם העליון נמצא אביו הרה"ק ר' **שבתי** זי"ע ביחד באותו היכל עם "יוחאי" אביו של **רשב"י**, ויוחאי ביקש מר' **שבתי** שיקח אותו להקפות של בנו ובשביל זה גם הוא יקח אותו לשמחה של בנו במירון בל"ג בעומר וע"כ היה לו עכשיו אורח בהקפות את **יוחאי** אביו של **רשב"י**, ורואים עכ"פ הלשון שאמר לו: שיקח אותו לשמחה של בנו בל"ג בעומר במירון, ומשמע שר' שמעון עצמו גם נמצא שם.

ומפורסם המעשה שסיפר ה**שינאווער רב** זי"ע בל"ג בעומר, שהאר"י הק' זי"ע הרי היה נוסע לל"ג בעומר למירון, ופעם היה שם גם בעל ה"חרדים" זי"ע והעולם לא ידעו עדיין מגדולתו כי הוא היה השמש של ביהכ"נ בצפת ולא ידעו מי הוא בכלל כי היה נסתר, ובתוך כך שהעולם רקדו ראו פתאום שהאריה"ק ועוד איזה יהודי מבוגר וגם בעל החרדים ורקדים ביחד, וכולם התפלאו על זה כי הרי לא ידעו על גדולתו של ה"חרדים" ואחזו שהוא איש פשוט, ואח"כ שאלו על זה

ל"ג בעומר - ח"י אייר

אמרו: "נעשה אדם נאמר בעבורך", כשרצה הקב"ה לברוא את האדם, לקח את רשב"י כדוגמא לאדם שברצונו לברוא. (אוצריתיהם של צדיקים, הרב פרלוב, מועדים)

• • • • •

להודיעך כוחו של רבי שמעון.

מעשה שהיה לפני כמה שנים בקרוב משפחתנו, שנולד לו בן, והיה חשש שיש לו חולי מסוים בבני מעיו. וכדי לתקן דבר זה עשו לו ניתוח בבית החולים בניו יארק, למעשה טעו הרופאים, ובמקום לחתוך את מקום הנגע חתכו בטעות את הגיד של המעיין, תוך זמן קצר התחילו המעיין להצטמק עד שהגיע לסכנת חיים, במהרה הבהילוהו לבית החולים בעיר אהיאי, שהם מומחים בתחום זה, ונתכנסו כל הרופאים לעיין במצבו לראות כדת מה ניתן לעשות, אולם אחר כמה בדיקות יצא הפרופאסאר הגדול אל הורי הילד ואמר להם 'ראו נא, בדקנו ופשפשנו ככל יכולתנו, אולם צר לי להודיעכם שאפסה כל תקוה, המעיין צמקו לגמרי ובאופן זה אי אפשר לחיות יותר משני ימים לכל היותר, על כן עצתי לכם שתכנסו אל החדר להיפרד ממנו בטרם ילך ואינו'.

הבשורה הרעה שברה את לב ההורים אכן האב לא התיימש ומיהר והתקשר לרבו מרן מסאטמאר שליט"א, לישאל כדת מה לעשות, והורה מרן שישלח תכף ומיד שליח מיוחד לאתרא קדישא מירון להתפלל עליו אצל רבי שמעון, ושיטביח שם בשם האב, שאם יתרפא הילד לגמרי ויהיה כאחד האדם יקרא שמו בישראל שמעון על שמו של התנא האלקי, וכן עשה.

והנה עבר כמה ימים ועדיין הילד חי לפליאת הרופאים שלא הבינו היאך ייתכן דבר זה, לנוכח זאת חזרו ולקחו את הילד לבדקו לעומק, ופתאום יוצא הרופא מן החדר ודמעות בעיניו, ואמר לאבי הילד: 'דע לך שאני משמש כאן כרופא כבר עשרות שנים, ראיתי בחיי אלפי מקרים כאלה, ומעולם לא ראיתי דבר כזה כמו שאירע כאן, כי כשבדקנו אותו ראינו שצמחו לו מעיים חדשים לגמרי במקום אלו שצמקו!

גדולה. (כתבי חסידים, הובא בגליון יין ישן אמור תשפ"א בשם 'דברים של טעם' מבית מכון כרמנו)

• • • • •

"תורתו מגן לנו"

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר מטאלנא שליט"א (בשוה"ט ל"ג בעומר תש"ס): זכיתי פעם להיות אצל הרבי מגור הבית ישראל זיע"א, בפאר טאגס בל"ג בעומר באחת משנותיו האחרונות, ואמר לי שמסתמא יישבו הבחורים מקבוצתי בישיבת סוכטשוב לסעודה לכבוד ל"ג בעומר, ושאלני מה בדעתי לומר להם, שתקתי ברצותי לשמוע את דבריו, ואמר שיש זמר שחיברו הבן איש חי זצ"ל ואמרתם כה לחי, והוסיף שהבן איש חי היה מהאנשים הקדושים ביותר בעולם, ומסיים שם "תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו הוא ימליץ טוב בעדנו אדונונו בר יוחאי" ויש להבין מהי תורתו מגן לנו.

אלא אי' בגמ' (שבת קלח): "תנו רבנן כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל וכו' תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו אלא מה אני מקיים ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד" ואמר שבאמת היתה עתידה תורה להשתכח מישראל מקושי הגלות והשעבוד ורק מכוח צעקתו של רשב"י חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שאותה צעקה היא שמחזיקה את התורה בישראל במשך כל שנות הגלות הקשות והאיומות, וזהו תורתו מגן לנו שבזכות אותה צעקה זכינו לתורה"ק עמנו בכל עת שאותה תורה שאמר אז בשעתו היא מגינה ושומרת עלינו מכל רע. (אוצריתיהם של צדיקים, הרב פרלוב, מועדים)

• • • • •

"נעשה אדם נאמר בעבורך"

פעם אחת כשיצא כ"ק מרן אדמו"ר ה"אמרי חיים" זי"ע ממערת רשב"י במירון,

מדבר את דברו, פתח רבינו את המדרש, אשר נפתח בשיר השירים רבה (פרשה א') על הפסוק: "נגילה ונשמחה בך", שם מובא מעשה בעקרה שנפקדה בתפילתו של רבי שמעון בר יוחאי. "ללמדך", מסיים המדרש את אותו מעשה: "מה הקדוש ברוך הוא פוקד עקרות, אף צדיקים פוקדים עקרות!" רבינו החווה בידו תנועה רבת משמעות, סגר את הספר, ושקע בשרעפים.

מאוחר יותר, כאשר נכנס אותו אברך - אשר לא ידע עדיין מן המאורע - כדי להזכיר את עצמו לפני רבינו, נענה רבינו ואמר לו: "הלא היית פה כבר היום!" - - - באותה שנה, נושע האברך ונפקד בזרעא חייא וקיימא. (אוצריתיהם של צדיקים, הרב פרלוב, מועדים)

• • • • •

כ"ק האדמו"ר רבי מרדכי שלמה מבאיאן זי"ע הדליק כמה פעמים ההדלקה הגדולה במירון. והנה שנה אחת כשעמד כבר עם הלפיד המוכן להדלקה אחר הכנה רבתי, פתאום אמר לקהל הקדוש: "מי שיאמר לי מימרא של רבי שמעון ב"ר יוחאי בעל ההילולא, יקבל ממני מטבע", וכידוע שברוזין מטבע מהרבי זה סגולה נוראה, וקוברים החסיד יחד עם המטבע או שעושים מכמה מטבעות מנורה לחנוכה או גביע לקדוש וכדו'. וכל הקהל עמד דומם ומופתע. והיה שם אברך צעיר בעל מח חריף ה"ה הצדיק רבי יהודה רבינוביץ זצ"ל תלמיד מובהק למרן שר התורה הגאון מטשעביץ זיע"א ויאמר לאדמו"ר: "אם קודם יתן לי הרבי מטבע, אומר לו מימרא של רבי שמעון..." וכל הקהל השתומם על החוצפא והעזות של האברך הנ"ל, אך האדמו"ר זיע"א כיון מבטו אליו והוציא בידו הקדושה מטבע מכיסו ונתנה לאברך באמרו: נו... ויאמר האברך ר' יהודה רבינוביץ: "רבי שמעון אומר כל שהכסף בידו ידו על העליונה..." (ב"מ מד). והרבי מבאיאן זיע"א חיך בשמחה גדולה, וכמו"כ כל הקהל נתחייך לשמע התשובה החכמה והמחודדת, והדליקו את המדורה בהתרוממות הרוח והנפש והשמחה היתה

ל"ג בעומר - ח"י אייר

והוא נס גמור כי אין לזה שום ביאור על פי תורת הרפואה. וכל הרופאים באו בזה אחר זה לחזות בפלא הגדול ונעשה קידוש שם שמים גדול.

ואכן כעבור ימים ספורים שוחרר הילד לביתו ובשעה שנכנס לבריתו של אברהם נקרא שמו בישראל שמעון. ויש להמליץ זה בדברי המשנה בשבת (שבת ק"ג). 'אמר רבי יהודה מצינו שם קטן משם גדול שם משמעון'. וניתן לרמז, 'אמר רבי יהודה' האדם צריך לומר ריבוי הודאה 'שם קטן משם גדול שם משמעון' כשנותן שם של קטן שנולד כשמו של גדול כמו רבי שמעון, שאז יש להודות ולהלל על הניסים שלא כדרך הטבע בזכותו הגדול. להודיעך כוחו של רבי שמעון! (גיליון המאיר בה"ב תשפ"ג)

החץ שהרג את הצאר

ביום שני פרשת אמור תשס"ח ביקר כ"ק מרן אדמו"ר מטשערנאביל שליט"א במעונו של כ"ק מרן אדמו"ר מסקווירא שליט"א, ב'שיכון סקווירא' שבארצות הברית. במהלך השיחה העלו האדמו"רים עובדות וסיפורי הוד על אבותיהם הקדושים שחיו תחת השלטון הקומוניסטי ברוסיה, ואף בתקופתו של הצאר שקדמה לו.

במהלך השיחה סיפר כ"ק מרן אדמו"ר מטשערנאביל שליט"א: שמעתי פעם מאבי (הרה"ק רבי משולם זוסיא מטשערנאביל זי"ע), ששמע את המעשה הבא בצעירותו מפי אחד מיהודי ירושלים, הרה"ח ר' יונתן רובינשטיין ז"ל, שהיה ממקורביו של הרה"ק רבי מרדכי מראחמיסטריווקא זי"ע ומנאמני ביתו.

"באחד הלילות, בהיכנסו לחדרו של האדמו"ר רבי מוטל"ה, פנה אליו הרבי וסח

לו בקודשו: 'דארט, אין רוסלאנד, האב איך מורא געהאט צו רעדן, אבער דא קען איך שוין דערציילן... שם, ברוסיה, חששנו לדבר, אבל כאן בארץ ישראל יכולים אנו כבר לספר ללא חשש'.

"דע לך' הוסיף האדמו"ר רבי מוטל"ה, 'שאת הצאר הרוסי הרג לא אחר מאשר אבי הקדוש, הרה"ק רבי יוחנן מראחמיסטריווקא זי"ע, וכך הווה עובדה: באחד הימים גזר הצאר גזירה קשה מנשוא על היהודים. כיון שנודע הדבר לאבי זי"ע עמד ונטל לידי חץ וקשת שהיו בביתו וירה ירייה אחת לאוויר הפתוח.

"כעבור זמן קצר, הוסיף הרבי, התפרסמה ברחבי רוסיה הידיעה המרעישת כי הצאר הרוסי נורה זה עתה בידי מתנקש אלמוני. היה זה בדיוק באותו רגע בו ירה אבי בחץ וקשת. גם כעבור שנים, למרות החקירות הרבות, איש לא הצליח לעלות על עקבותיו של היורה האלמוני... אבי הקדוש הוא זה שירה בו..."

חיצו ל"ג בעומר שהבריתו הפורעים

שנה אחת, בימים שלאחר חג הפסח, התמקמה כנופיה גדולה של היידמקים (שודדים) באחת היערות שבסביבה, והטילה את מוראה על כל יישובי המחוז. כיון שנודע על כך לתושבי האזור, מיד נשתררה בהלה רבה בקרב התושבים, הכל הסתגרו בבתיהם מאחורי דלתים ובריה, והמתינו באימה ובפחד, לקראת פשיטתם של הליסטים על היישוב. מובן מאליו, כי בימי חירום כאלו, לא נראו פני הילדים בחוצות כלל, וקול התורה שבת מן ה"חדרים". מנהג קדוש. נהוג היה בקהילות ישראל מקדמת דנא, כי בל"ג בעומר, יוצאים היו ילדי ישראל ורבותיהם אל החורשות ואל השדות, כדי להשתעשע ולירות חיצים בקשתות. הואיל

וראה אותו ריש דוכנא, יניק וקדיש מרן הבעש"ט הק' זי"ע, [בימיו הראשונים טרם התגלותו], כי יום ל"ג בעומר ממשמש ובא, ואילו היהודים, תושבי העיירה, מוטמנים במקומות מסתור מפני חמת המציק, החל חושש לאותה מסורת נעלה, שלא תיבטל, חלילה, באותה שנה. מיד, החל מכתת רגליו בעיירות ובמדבריות שמחוץ ליישוב, ומחזר בין המסתורים השונים שמצאו להם בני העיירה. כיון שבא אצלם, פתח לדבר על לבם דברי עידוד וחזוק, שכולם ביטחון ואמונה בבורא עולם, והפציר בהם, למסור בידו את ילדיהם, כדי לצאת עמם בל"ג בעומר אל השדות. בתחילה, קשה היתה בקשתו לשומעיה, כשיפוד מלובן בלב החי. ואולם, מרן הבעש"ט הק' לא אמר נואש. חזר והפציר - עד אשר החלו הדברים נוקבים ומחלחלים אל הלבבות פנימה. סוף דבר, ניאותו ההורים, אשר לא יכלו עוד שאת את הפצרותיו, ובהגיע ל"ג בעומר, הפקידו את ילדי טיפוחיהם בידי, למען ייצא עמם לבין השדות, לירות בחיצים ובקשתות כמימים ימימה. "עלי ועל צווארי האחריות לשלום ילדיכם" - הבטיח המלמד רבי ישראל להורים המשתאים - "אנכי אערבם, מידיי תבקשום!". בגילת ורנן יצאו הילדים ממחבואיהם, ויצעדו בסך, בשיר ושבחה, אחרי רועם הנאמן, לנשום את אוויר האביב הצח אשר מילא את היקום. ויהי, כי ירו הילדים חיצים בקשתותיהם - שבת אויב מן הארץ. למן אותו היום ואילך, לא נשמעו עוד שוד ושבר בכל הגבול סביב. הפורעים ההיידמקים נעלמו מן האופק, ולכל תושבי המחוז הייתה הרווחה. ("כל סיפורי הבעש"ט". בעריכתו של הרב מרדכי גרליץ)

• • • • •

עולו וְאֶתְכַנְּשׁוּ לְהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי אֲשֶׁרִּינוּ מֵה טוֹב חֶלְקֵנוּ בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי

ובזכות התנא האלקי רבי שמעון ב"ר יוחאי יתקבלו ברחמים וברצון לפני אדון כל תפילות ובקשות כל בית ישראל ויושעו בכל הטוב ונזכה ברחמים גדולים לקבל פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן כן יהי רצון!!!

יומא דהילולא

ושאל בתמיהה למלווהו: 'אין אונזערע צייטן איז נאך דא גוים?' (בזמנינו עדיין ישנם גוים?). כי מגודל האור הנעלה שהשיג בליל הסדר, הרגיש ממש כמו שהוא כבר בימות המשיח ובזמן התיקון השלם, והיתה פליאה בעיניו שעדיין קיימים גוים בעולם. (שם)

הרה"ק משינאווא זי"ע אמר: 'וואס איז געווען דער רבי ר' מענדעלע? רבונו של עולם האט גענומען דעם שם הוי"ה און אנגעטון מיט א וויסע בעקטשע, און דאס איז דער רבי ר' מענדעלע!' (מה היה הרבי ר' מענדל'ע? הקב"ה לקח את שם הוי"ה והלבישו עם 'בעקטשע' לבנה, וזה היה הרבי ר' מענדל'ע!) (שם)

דבר פלא אל' בספה"ק **מנחם ציון** להרה"ק רמ"מ **מרימנוב** (פר' שמיני) כתב, וז"ל: מה שאמר משה ליהושע (שמות יז, ט) 'צא הלחם בעמלק מחר', צריך להבין למה לא אמר "הלחם מיד", הלא למלחמה צריך זירוז שלא תגבר יד האויב?! והענין הוא שמן הדין חייבים לספור [ספירת העומר] מיד בשקיעת החמה, שזריזין מקדימין למצות, וכשראה משה שנתעצלו ולא ספרו מיד, הבין שירדו ממעלתם ובודאי יבוא עמלק מחר שיהא לו קצת תלוי ראש, וע"כ צוה ליהושע שיהא מוכן למלחמה. עכ"ל.

במשך כ"ב שנה הגיד **הרה"ק מרימנוב** 'תורה' על פרשת המן כדי להמשיך פרנסה לישראל. על השפע שהיה באותו דור אמרו צדיקים, שמלאכי השרת היו יורדים לשוק בדמות אנשים כדי לרכוש סחורתם של יהודים.

עוד כיוצא בו סיפר הרה"ק **רבי יצחק מסטוטשין** זי"ע, שבימיו אירע פעם שהיה צמצום ודוחק אצל היהודים, וכאשר שמע מכך הרה"ק **מרימנוב**

כאשר היה הרה"ק **מראפשיץ** מגיע לרימנוב, היו באים לפניו בני העיר שנזדמנו להם סכסוכים ודיני תורה ביניהם להתדיין לפניו, והיו ממתינים עם דיוניהם עד לבואו של הרה"ק **מראפשיץ**, מאחר שהיה ידוע לאיש חכם ונבון. והוא היה נוהג לשבת עמהם ולעשות פשרות ביניהם, וקבע את הזמן לכך בכל יום לפני התפלה, ובאותה שעה היה יושב ועוסק עם ה'בעלי בתים'. פעם אחת הלך הרבי **רבי מענדל'ע** בדרכו לתפילת שחרית, ובזמנים ההם היו הבתים נמוכי קומה וחלונותיהם נמוכים ופונים אל הרחוב, וכך היו יכולים לשמוע בחוץ את מה שמדברים בפנים, ובפרט בימי הקיץ שהחלונות פתוחים. וכך עבר הרבי **רבי מענדל'ע** ושמע איך הרה"ק **מראפשיץ** יושב עם ה'בעלי בתים' ועושה 'התבוררות' ומשוה את הדיונים ביניהם. נעצר הרבי **רבי מענדל'ע** והקשיב לשיחתו, ואח"כ פנה אל מלוויו ואמר: 'עט'ס מיינט'ס ער מאכט דא התבוררות? אלעס וואס דער אר"י הק' הייסט מכוון זיין פאר'ן דאווענען, רעדט ער דא מיט די בעלי בתים' (וכי חושבים אתם כי הוא עוסק כאן בבוררות? כל מה שהאר"י הק' מצוה לכוין לפני התפלה, הרי הוא מדבר על כך עם ה'בעלי בתים'). והוסיף ואמר להם: 'ונגעהייט האב איך דאס אויך געקענט, היינט האב איך נישט די מוחין' (בצעירותי גם הייתי יכול לעשות זאת, היום אין לי את אלו המוחין). (גיליון דעהו בהר תשפ"ד)

שנה אחת אחר שערך הרבי **ר' מענדל'ע** את הסדר בהתרוממות גדולה, יצא לחוץ לטייל קצת. ובאותה שעה כבר האיר היום, והתחילו בני העיר לצאת לסדר יומם. נתקל הרבי **ר' מענדל'ע** בדרכו באיזה גוי שעבר שם, והתפלא מאד ופנה

י"ט אייר (ה'תקע"ה)
יומא דהילולא קדישא
של הרה"ק רבי מנחם מנדל
מרימנוב זי"ע
בן הרה"ק רבי יוסף זי"ע

העמיד תלמידים גדולים קדושי עליון, **הרה"ק מראפשיץ** זי"ע, **הבני יששכר** זי"ע, **מהרצ"ה מזידטשוב** זי"ע, **המאור** ו**שמשי** זי"ע, **הרה"ק מיערוסלב** זי"ע, ותלמידו **הרה"ק רבי הערש מרימנוב** זי"ע.

סיפור נורא שסיפר **המנחת אלעזר** **ממונקאטש** זי"ע א' בפורים האחרון לחייו, קם כארי על אף שהיה חלוש לקריאת המגילה ואז סיפר: פעם היתה איזו מסירה - מלשינות על הרה"ק **ר' מנדל מרימנוב** ואכן שמוהו בבית הכלא במאסר קשה ואחרי זמן מרובה פעלו שתיתנו רשות להביא לו לשם כל מה שרוצה, וכששאלוהו מה רוצה אמר שיביאו לו מגילת אסתר. והי לפלא גדול. גם שאז היה חודש תמוז. כאשר שמע מכך הרה"ק **מראפשיץ** צעק ואמר שח"ו שלא ימלאו את חפצו ושלא יתנו לו את המגילה. ונימק, שאם יקרא כעת המגילה בעידן ריתחא עלול להחריב העולם. ואמר על כך **המנחת אלעזר**: בא וראה כח קריאת המגילה בפורים, שהרי חז"ל אמרו מידה טובה מרובה ממידת פורעניות. וגם אמרו גדולה מצוה בשעתה, ואם יכולים להחריב עולם בתמוז על ידי קריאת המגילה, על אחת כמה וכמה בפורים שזה זמנה של קריאת המגילה ואין באים להחריב רק להביא השפעות טובות בודאי יכולים לפעול גדולות ונצורות בכח קריאת המגילה.

אמר לפרש את לשון הפסוק (שמות כח, יג) "ועשית משבצות זהב - מאך קעסטלעך פון גאלד פאר יודען" - [אנא ה', תשפיע אוצרות זהב וכסף לכלל ישראל], ומיד חזר שפע גדול לישראל (וע"ע ב'אבני זיכרון' עמוד קלא).

.....

פעם אחת זירז הרה"ק מרימנוב את תלמידיו שומעי לקחו שיתפללו על הפרנסה והמזונות, היה שם תלמיד אחד שהיה סמוך על שולחן רבו, ועלה הרהור במוחו, שהדברים לא נאמרו אליו, כי כל מחסוריו על הרבי המגיש לו לחם לאכול ומים לשתות דבר יום ביומו, ואם כן למה לו להתפלל על מזונותיו המוכנים לו בקביעות בכל עת ובכל שעה. והנה באותו יום הגישו את המרק לפני כל התלמידים ולכולם הביאו גם כפות כדי שיוכלו לאכול בהם את מי המרק, זולת לאותו חסיד שהשמש שכח להגיש לו כף. ומזה למד שאף הוא צריך לבקש ולהתפלל שיזמין קוב"ה פרנסתו מידי יום ביומו.

[ובענין אמירת פרשת המן כסגולה לפרנסה יש להסמיך מה שכתב ב'ספר הזכות' (ליקוטים) הרה"ק בעל ה'חידושי הרי"ם' מגור זי"ע בכתי"ק בהאי לישנא: ב"ה ראש חודש ניסן תרי"ב, עלה בלבי מחשבה, שיזכני השי"ת לחדש בכל יום ויום דבר בפרשת המן, וממילא הפרנסה שיזמין לי השי"ת תהיה מהתורה הקדושה, כמו שאמרו רז"ל (בר"ר פרשה כ, ט; ובפרשה צז, ג) "פרנסה בכל יום, שנאמר (בראשית מח, טו) האלקים הרועה אותי מעודי עד היום הזה", וכן אמר הלל (ביצה טז). "ברוך ה' יום יום", שכל יום יש התחדשות שנאמר (איכה ג, כג) "חדשים לבקרים", ולכל אדם כפי הצורך לו לעבודתו את השי"ת, עכ"ל. מאמר זה כתב בעקבות מעשה שהיה, בימים ההם התגורר בוורשא והיה נהנה מגיע כפו על ידי מכירת יי"ש, והנה כאשר התקרבו ימי חג הפסח לא רצה לסמוך על היתר מכירת חמץ, לכן מכר לגוי את כל מרתפי היי"ש והכלים במכירה חלוטה וגמורה בפחות ממחיר הקרן, ואז התפלל שיזכה לחדש בכל יום תמיד בפרשת המן, כדי שעי"ז

יזכה להתפרנס על פי התורה. נמצאנו למדין, שלבד מעצם הסגולה שיש בלימוד פרשת המן נוסף לכך עוד סגולה גדולה, שתהא פרנסתו מצויה לו מהתורה. [מפי סופרים וספרים פר' בשלח]

.....

הביא בספר שמועות מנחם ציון, מבעל "בני יששכר" שמעתי בשם כבוד אדמו"ר מהרמ"מ זצוק"ל, הלכה למשה מסיני, לא אמרו רז"ל סתם שהוא תורה שבע"פ, וגם אמרו מסיני הוי להו למימר בסיני, ואמר אדמו"ר זצוק"ל, שאותן הדינים נאמרו לו למשה בעת הליכתו מסיני, היינו בסוף ארבעים יום שכבר פנה ללכת מסיני אמר לו הש"י אותן ההלכות, והוא כדמיון האדם אשר העניקוהו רבו בכל טוב להיות לו לצורך בדרך אשר ילך, ובעת אשר כבר הכין עצמו ללכת אמר לו הרב, קח נא גם את זה כי גם זה יהיה לך לצורך בעת המצטרך, וזהו הלכ"ה למשה מסיני, שכל זה מן הנאמרים למשה בעת הליכתו מסיני, כך שמעתי. [אגד"פ רי"ט]:

.....

ועוד מביא ששמע "ויראו בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא" כו' [שמות טז טו]. שמעתי מפה קדוש כבוד אדמו"ר הנ"ל זצוק"ל שהיה המן דק ובהיר כל כך ברוחניות, עד שעל ידי אכילתו נזדכך הגוף והיה ניכר לכל אחד פנימיות חבירו ומחשבתו. והנה איש אשר היה מכיר את חבירו ביום אתמול, בלא הודע פנימיותו וחשבו לצדיק או בהיפך, וכהיום שאכלו את המן נתוודע לו פנימיותו ולא הכירו כי נדמה בעיניו כאיש אחר. וזה ויאמרו איש אל אחיו מן הוא, ר"ל מי הוא זה כי נהפך לאיש אחר, (כי לא ידעו מה הוא מהיכן בא להם זאת הידיעה, ויאמר משה אליהם הוא הלחם וכו', ור"ל שעל ידי הלחם הזה באה לכם זאת הידיעה, נ"ל לפי דבריו) עד כאן דבריו הקדושים. [אגד"כ פ' בשלח]:

.....

עוד הביא בספר שמועות מנחם ציון (מבעל "מראה יחזקאל"), פירש מורי נ"י על מ"ש [פסחים נז א] ד' צווחות צווחה

עזרה כו' יכנס יוחנן בן נרבאי וימלא כריסו מקדשי שמים אמרו עליו שהיה אוכל מ' סאה גוזלות בקינוח סעודה. וצריך להבין וכי היו צריכין רעבתן בעזרה, ומאי רבותיה שהיה אוכל הרבה, ותיריך דהנה מצינו בימי המלוואים שלא היו רק אהרן ובניו והיו שם קרבנות הרבה ומעט אוכלין, ובוודאי לא עברו על לא תותירו, אבל הענין הוא שאכילתם היה בקדושה יתירה כל כך שהעלו כל האכילה לשמים, כמו"ש ואכלו אותם אשר כיפר בהם כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים [פסחים נט ב] ועל כן לא היה פסולת כלל בהאכילה והיה נבלע באיברים, וזה היה ג"כ רבותיה דיוחנן בן נרבאי שהיה יודע לאכול בקדושה יתירה הלזו, ומימיו לא היה נותר במקדש [מ"י פ' בשלח]:

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

כ' אייר (ה'תקצ"ז)

יומא דהילולא קדישא

של הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל

זיע"א בן הרה"ק מנחם נחום

מטשערנאביל זיע"א

מובא ב"ארץ צבי" פ' ויחי, מסופר בשם הרה"ק רבי מאטילע מטשערנאביל זי"ע שאמר על עצמו שאם היה רוצה היה נכנס לגן עדן בחיים חיותו מפאת גודל קדושתו בשמירת הברית, אך שאינו רוצה לעשות דבר שיהיה לו יתרון על שאר צדיקי דורו.

.....

ידוע היה המגיד מטשערנאביל זי"ע כמפרנס את ל"ו הצדיקים נסתרים, אמרו כי מספר נותני המעמדות שבאופן קבוע הגיע למאה אלף יהודים.

ידועה אימרתו של כ"ק מרן מהרי"ד

מבעלזא זי"ע אשר מי שאינו מאמין

שהמגיד מטשערנאביל פירנס את

הצדיקים הנסתרים הוא טעון בדיקה

ויש לחוש שריח של כפירה ואפיקורסות מחלחל בו. תפקיד שירש אותו מהרה"ק ר' לייב שרה'ס זי"ע, שהוא קיבל את התפקיד מאת הבעש"ט הק' זי"ע והיה נוסע כל ימיו ממקום למקום לבקרים ולפרנסים.

.....

הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע אמר פעם על המגיד הק' מטשערנאביל זי"ע אם העולם היו יודעים מה המגיד מטשערנאביל עושה עם הכסף שלוקח מחסידיו היו מביאין לו את כל זהביהן וכספיהן.

.....

סיפר האדמו"ר מהרי"מ מראחמיסטריווקא זצוק"ל מא"י, ששמע מהרה"ק בעל בית ישראל מגור ששמע מאחד מבני משפחתו שהיה גבאי אצל המגיד הק' מטריסק. שהרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זי"ע לפני פטירתו זקף עשר אצבעותיו ואמר: לא נהניתי מהעולם הזה באצבע קטנה, ולא חטאתי בשום חטא, רק חטא אחד חטאתי, אז איך האב נישט גענוג געריסען געלט ביי יודען [=לא לקחתי מספיק כסף אצל יהודים], והגבאי סיים שהרה"ק לקח כסף במסירות נפש, שפעם אחת עמד אצל דלת של גביר אחד, שלא רצה להכניסו בשביל שידעו שיקח ממנו סכום גדול, בימי חורף שהיה קור נורא, והוא עמד חצי שעה ברחוב.

.....

מסופר מפי הרה"ק המגיד מטריסק זי"ע שהרה"ק המגיד מטשערנאביל זי"ע היה לו כל ימיו וויכוח עם הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע. הרה"ק מלובלין אמר שבני ישראל צריכים להתנהג ברוחניות כדבעי, וע"י שיתנהגו ברוחניות כדבעי ישפיע להם השי"ת גשמיות. והמגיד מטשערנאביל אמר שכל זמן שחסר להם לבני ישראל השפעות בגשמיות, אין יכולים להגיע להתנהג כדבעי ברוחניות, וכאשר ישפיע הקב"ה לישראל השפעות טובות בגשמיות עי"ז גם הם יוכלו להתנהג כדבעי ברוחניות. ובסוף ימיו הודה הרה"ק

הרבי מלובלין ושלח שליחות להמגיד מטשערנאביל שמודה לדבריו, שאם יושפע לבני ישראל השפעות טובות בגשמיות יתנהגו בני ישראל גם הם בענייני רוחניות כדבעי.

.....

מובא בבית אברהם: בשולחן הרה"ק הר"מ מטשערנאביל זי"ע ישב פעם איש שמעשיו לא היו הגונים, ונאנח מתוך עומק לבבו להשי"ת. ושמע הרה"ק ר"מ זי"ע את אנחתו ואמר: מי שאינו מאמין שכשאישי יהודי נאנח ועושה תשובה לפי ערכו מקבלו מיד הקב"ה הרי הוא אפיקורס.

.....

אמר הרה"ק מרוז'ין זי"ע על דודו הקדוש מטשערנאביל זי"ע, כי תיבת 'מרדכי' נטריקון: מ'גלה ר'זין ד'אורייתא כ'בר י'וחאי. [ההילולא של הרה"ק מטשערנאביל הוא כ' אייר, ל"ה בעומר, יומים לאחר הילולת הרשב"י, וכידוע שתוך ג' ימים להילולת הצדיק עדיין קיימת הארת בעל ההילולא, והוא פלאי].

.....

העתק מכתבתו על פנקס חברת משניות: זאת ידוע מאחז"ל (ויק"ר י, ג') גדולה לימוד משניות שמקרב את הגאולה ומאירה הנשמה"ה אותיות המשנה בכל המצוות, בכך מהראוי שיעורר כל אחד את לבבו הטהור על לימוד המשנה תיכף אחר תפילת שחרית.

.....

הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זי"ע אמר שהחכמה יש בה שני פנים, ושניהם מרומזים בתיבת חכמה גופא אם משתמשים בה בתורה וליראת השם, אז נוטריקון של 'חכמה' הוא ח'ילו מ'פניו כ'ל ה'ארץ, ואם משתמשים בחכמה לדברים שאינם רצויים, אז הוא נוטריקון: כ"י מ'לאה ה'ארץ ח'מס.

.....

מובא בקהלת דוד (טאלנא) פ' אמור: ...הצדיקים לא נאמר בהם מיתה כמ"ש ובניהו בן יהוידע איש חי, וכדחז"ל ימים מתים צדיקים אינם מתים רק נאמר בהם שכיבה, וזהו הרמז בכתוב ושכבתם ואין מחריד, משכבתם ע"י שכיבת הצדיקים ויום סלוקם מן העולם, עי"ז ואין מחריד שלא יהיה שום חרדה ושום מקרים רעים ח"ו בעולם... כי יום פטירת הצדיקים מכפר לבטל כל הרע וכל הקליפות כעשן תכלה ובפרט יום פטירת אאמו"ר זי"ע שמנין שמו הקדוש (מרדכי) עולה נגד רע"ד והיא מנגד הקליפות ערד מלך ערד, וכמארז"ל אוי לו לערוד שפגע בו רחב"ד, וענין קליפות לענין ער"ד הוא אותיות רעד לשון רעדה ח"ו ויתבטל קליפות ערד וכל הקליפות, שלא יהיה שום חרדה ורעדה בעולם הן ברוחניות הן בגשמיות בבחי' ושכבתם ואין מחריד... וזהו הרמז בכתבי ושכבתם ואין מחריד, רומז לקדושים אשר בארץ המה שנאמר בהם שכיבה כנ"ל, כי בזכותם ואין מחריד כנ"ל, ונתתי שלום בארץ רומז הצדיקים אשר המה בחיים חיותם, ושלוש רומז לבחי' מרדכי שנאמר בו ודובר שלום לכל זרעו שיושפע ביומא דהילולא דיליה שלא יהיה ח"ו שום חרדה ורעדה בעולם, ושיעזור השי"ת שיתקיים בנו הנאמר בו ונהפוך הוא כי נפל וגו' ע"י בחי' מרדכי שיהיה שלום בעולם שנאמר בו ודובר שלום לכל זרעו, ונזכה לביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אכ"ר.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

כ"ב אייר (ה'תרנ"ד)

יומא דהילולא קדישא

של הרה"ק רבי מרדכי שרגא פייבוש

מהוסיאטין זיע"א

בן הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זיע"א

אא"ז הרה"ק מרוז'ין אמר ששה בניו הק' הם כנגד ששה סדרי משנה ואא"ז (הרה"ק רבי מרדכי שרגא

מהוסיאטין זי"ע) הוא כנגד סדר טהרות ובאופן זה באמת היתה כל עבודתו לה', תפילותיו ועריכת שולחנותיו היו כל כולו טהרה...

אא"ז הרה"ק מרוז'ין זי"ע היה אומר שנשמה כזו שיש לאא"ז לא ירדה לעולם כבר יותר מאלפים שנה, וכדי להוריד את נשמתו - נשמה גדולה וגבוהה כזו, היה צריך לקבל ע"ע יסורים ועול גלות.

וידוע שקיבל לשהות במאסר ששלח אז - בעת מאסרו - להודיע לאמו הצדקנית חוה'לי לאמר: שהיא אשמה במאסרו, בהזכירו, ששאל בעצתה אם יקבל ע"ע גלות עבור הבאת נשמה קדושה כזו. וענתה לו: מה לא עושים עבור ילדים, ואח"כ סיים אא"ז מרוז'ין זי"ע ואמר שלאא"ז יש נשמת מרדכי.

וראוי לציין כי מרדכי נרמז בתורה כ"מר דרור" כמאמר הגמ' (חולין קלט:), ואיתא בס' "ערכי הכינויים" - שהוא רמז לצדיק כמ"ש (שה"ש א, יג) "צרור המור דודי לי", ו"דרור" פירושו נקי וחפשי מכל מיני תערובות וזיוף, ותרגומו של "מר דרור" הוא "מרי דכיא", ודכיא פי' טהור, רמז על מידת הטהרה בנשמתו של הצדיק, וזהו מה שהרה"ק מרוז'ין אמר עליו שהוא כנגד סדר "טהרות" כי לפי שורש נשמתו היתה לו שייכות לטהרות. (מתוך שיחת קודש נינו אדמו"ר רבי יצחק מהוסיאטין זצ"ל ביומא דהלולא ("קובץ תפארת ישראל" אייר תשמ"ו, ע' 20))

.....

בשנים הראשונות היה נוהג (אדמוה"ז מהוסיאטין זי"ע) לדבר עם החסידים בשמונת ימי החנוכה (ורק בימים האלה) אחר הדלקת הנרות דברי חסידות, ובלייל אחד מלילות החנוכה, בשבתו עוד בסטריזוב, סיפר את הדבר הזה: להרה"ק רבי ולויל מזיטומיר (בעל "אור המאיר") היה מלון, בכל יום בבוקר היה פותחו ולפנות ערב היה מקבל את פני האורחים אשר באו במשך היום. לאשר ישר בעיניו נתן מקום ללון, ואלה אשר לא מצאו חן בעיניו, שלח. אחר שנים מספר החליף את מנהגו זה, השער נשאר סגור מעתה, ור' ולויל

הכניס אל מלונו רק אלה האורחים אשר מצאו חן בעיניו, ואלה אשר לא חפץ בהם נשארו עומדים בחוץ. זאת היתה השיחה החסידית האחרונה עם חסידיו ומני אז לא השמיע לא דברי תורה, ולא דברי מוסר, ולא דברי חסידות, אבל לחסידיו היה הוא בעצמו תורה שלמה.

ראיית פניו אשר היו כפני מלאך אלוקים, היתה דים. זוהר אצילותו ואור קדושתו היו לחסידיו המזון הרוחני אשר החיו את נשמתם וטהרו את נפשם, במשך הסעודה התעמק פעמים אחדות במחשבותיו וההתעמקות הזאת היתה כעין "עליית נשמה". ראשו סמוך על ידו והאצבעות התדפקו בלי הרף על מצחו, עיניו פתוחות והבבות נעלמות כליל תחת השמורות העליונות, ורק הלובן נראה החוצה. ולא פעם אחת אשר התייצב זבוב על פניו והתהלך כה וכה ועבר גם את עיניו והוא לא גרש את הזבוב אף לא הגיד עפעף. (מרשימת אדמו"ר בעל "אהלי יעקב" מהוסיאטין זצ"ל "קובץ תפארת ישראל", אייר תדש"מ, ע' 17)

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

כ"ג אייר (ה'תקע"ד)

יומא דהלולא קדישא

של הרה"ק רבי יהושע מדינוב זיע"א
בן רבי אריה ליב זיע"א

.....

הרה"ק רבי יהושע זי"ע נולד בברטש לאביו האופה ר' אריה ליב, ולאמו הצדקת טובת הלב. בשנת תצ"ד בערך מסופר שעניים שלא הי' להם כדי לאפות בביתם הביאו את חלותיהם לאביו שיאפה עבורם, וכן מסופר כי כל יום שישי היתה אמו מכינה קערת בצק מיוחדת והוסיפה לכל עני עוד חתיכה, ואמרו כי בגלל צדקתה זכתה לבן כזה. שמו נקרא בישראל יהושע, ונוסף לו הכינוי השל.

.....

פעם יצא הרה"ק רבי יהושע בצעירותו מהבית, ונעדר זמן ממושך. היה זה כנראה להרה"ק בעל קדושת לוי מברדיטשוב זי"ע, ולפי נוסח אחר כשערך במשך שנת גלות עם הרה"ק רבי זושא. אביו נכעס עליו מאד, כי לא ידע מה לחשוב. כשחזר הביתה, סיפרו לאביו שהנה הוא הולך ובא. האב עמד אז ליד התנור, והכניס לתוכו לחם במרדה שבידו. מיד בשמעו רץ החוצה עם המרדה בידו, כדי להנחית כמה מכות על בנו. צעק הרה"ק רבי יהושע: אבא, מרגישים מהמרדה שלא הופרשה חלה מהלחם! נעמד האב מבוהל, האמנם לא הפרישה האמא חלה. אמר לו: אני הולך לשאול את אמא. אם אמת הדבר - ניחא, אבל אם הינך משטה בי - אזי אתן לך כפל מכות. הלך לשאול את אשתו אם לא הפרישה היום חלה, ועמדה במקומה נרעשת. לבסוף נזכרה שאכן היום שכחה להפריש חלה. כך נפטר הילד מהמכות, ומאז הניח לו אביו לנהוג כרצונו. ---

הרה"ק רבי יהושע ערך גלות שנה עם הרה"ק רבי זושא זי"ע. בסופה שאל אותו הרה"ק הרבי ר' זושא: האם ברצונך להמשיך? השיב לו הרה"ק רבי יהושע: לא! הייתי צריך לתקן את חוש הריח, וכבר תיקנתי אותו.

.....

בהשפעתו התחמם לאורם של אדירי החסידות: הרה"ק רבי יחיאל מיכל המגיד מזלוטשוב זי"ע הרה"ק רבי מרדכי מנשכיז זי"ע, והליכותיהם היו נר להגלו. והי' גם תלמידים של הרה"ק בעל קדושת לוי מבארדיטשוב זי"ע, והרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע. גם אחרי נישואיו לרבנית רחל גר בברטש, שקוע בארבע אמות של הלכה, קדושה וחסידות. כבר אז נתוודע כי אליהו הנביא פוקד אותו, ומגלה לו צפוני תורה.

כאשר אחד מחסידיו בברטש בא פעם אל הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, שאל אותו: מה נשמע שם במקום שהיה אליהו הנביא רגיל להסתובב. גם הרה"ק רבי דוד מדינוב זי"ע בעל צמח דוד בהיותו בברטש, נהג להסתכל

מחלון בית המדרש לעבר המקום בו נהג אליהו הנביא לשוטט. נתקבל לרבנות דינו בשנת תק"ן לערך, וכיהן בה חצי יובל שנים. [לפניו בשנות התק"ם כיהן שם הגה"צ רבי שמואל אחיז של הצדיק רבי מאיר אב"ד חירוב]. ה'גר בבית שמול בית הכנסת הגדול, ועד לחורבן הראו בחרדת קודש את החדר בעליה בו למד עם אליהו הנביא.

בבית דינו ישב הרה"ק **רבי צבי אלימלך בעל בני יששכר** זי"ע, כשה' עוד צעיר לימים כבן שיבסר שנים ובשליחותו של הרה"ק **רבי מענדל מרימנוב** זי"ע, וענינים רבים עברו ביניהם. והרה"ק **רבי צבי אלימלך מדינוב** זי"ע כתב כי אצל רבו **רבי יהושע** זי"ע היה רגיל אליהו הנביא ללמוד עמו. ומי יספר גדלותו וצדקתו שמילא כל העולם בחכמתו ובינתו תורתו וצדקתו, והיה בעל רוח הקודש אמיתי.

.....

פעם ציוה הרה"ק **רבי שלמה לייב מלענטשנא** זי"ע לאשתו שתסע לדינוב לתת קוויטל ל**רבי יהושע**, ותכתוב בו שהיות ובעלה אינו מתנהג בדרך הישר - אין להם ממה להתפרנס והעניות שוררת בביתם, בהזהירו אותה שבהיכנסה לא תגלה את זהותה. מיד כשנסרה את הקוויטל, הרגיש הרה"ק **רבי יהושע** ואמר: היתכן שבעלך אינו מתנהג בדרך הישר, והרי בתורתו ובעבודתו הוא מאיר בכל העולמות! ועוד אמר איך הוא כותב על עצמו שהוא חוטא הרי אני רואה שבשמים רועדים השרפי מעלה מגודל עבודתו הקדושה. מששמעה זאת שאלה: אם כן מדוע מתנגד לו הרה"ק **רבי נפתלי מרופשיץ** כל כך? הסביר לה שמלאכים ושרפים מתקנאים בבעלה, ומחלוקתו של הרה"ק **מרופשיץ** זי"ע היא לטובתו להצילו מידם.

.....

הרה"ק **רבי דוד'ל מדינוב** זי"ע שמע פעם שמדברים לידו מ**רבי יהושע** זי"ע. נענה ואמר: הוא הרי החיה עופות מתים! וכך סיפר את המעשה: הגה"ח ר' משה

רובינפלד מגרוזשיווי שליד ברטש הלך פעם לפני יום כיפור לדינוב אל מחותנו הרה"ק **רבי יהושע**, וטרח לשאת עמו עופות לכפרות בשבילו. בהכנסו אל הרבי קרא: הבאתי כפרות! כשהוציא אותם משקו ראה שהם מתים, ונצטער צער רב על שטרח כה הרבה לסוחבם כחמישים קילומטר לשוא. הרה"ק **רבי יהושע** לא היה יכול לשאת את צערו של היהודי, ולראותו כה מדוכדך. אמר לו: מדוע הינך מיצר כל כך, הרי הם לא מתו רק קפאו מהקור. הנח אותם ליד התנור, ותראה שיתחממו ויתחילו ללכת. עשה כן ר' משה והניחם ליד התנור, עד ש**רבי יהושע** ניגש אליהם, צעק אליהם שא! שא!, ופרחו למטה. מכל מקום חילק את העופות לעניים, כי לכשעצמו לא רצה ליהנות ממעשה ניסים.

.....

הרה"ק **רבי יהושע** הלך פעם לסאסוב. כשהגיע ללבוב, פגש יהודי שהוביל עגלת טיט. שאל אותו אם מוכן להסיעו לסאסוב, ענה היהודי שהסוס חלש, ובקושי זוחל. אמר הרה"ק **רבי יהושע** זי"ע: אין דבר, קצת נוסעים וקצת הולכים. השיב היהודי שילך להתיעץ עם אשתו. הלך לביתו וסיפר לה בלשון היהודי: קצת נוסעים וקצת הולכים. היא הסכימה, והוא נסע עם הרבי לסאסוב. הכיר בעל העגלה בנוסעו שהוא יהודי כשר, ועל כן בדרך חזרה בכה לפניו על סוסו החלש, שאינו יכול להשתכר ממנו לפרנסתו. אמר לו הרבי: היה בעל אחוזה! תמה בעל העגלה: והרי אין לי כסף לזה? השיב לו הרבי: התחל לסחור קצת, עד שה' יעזור שיהיה כסף ותהיה בעל אחוזה. כשהרבי נפרד ממנו, אמר שזה סוס מתפגר והוא עומד להתפגר, ואכן מיד בלכתו מלמברג מת הסוס. בעל העגלה ואשתו בכו מאד, ואמרו שבודאי אותו יהודי קילל את הסוס. הוא התחיל קימעה לעסוק במסחר, ומיד מההתחלה זרחה שמש הצלחתו ונעשה כאחד הנגידים. באו אליו מתווכים, ודברו על לבו לשכור אחוזה טובה המזדמנת עתה. כאשר ראו שזו באמת מציאה שכר אותה, ונעשה בשעה טובה בעל אחוזה. מאוחר יותר נודע לו,

שהיהודי שהסיע הוא **הרבי מדינוב**. רתם את מרכבתו, נסע לדינוב להודות לרבי על שקילל את סוסו, והביא עמו מתנות לרבי. בדרך המוליכה לדינוב פגש חסידים ההולכים אליה, הוא העלם למרכבתו, וסיפר להם את כל המעשה.

.....

בפשמישל חלה בנו של יהודי אחד שלא החזיק מאף אחד מהרביים, ברם אשתו הלכה והתענינה מי נוסע להרה"ק **רבי יהושע מדינוב** זי"ע, ושלחה אותו "קוויטל". אמר הרה"ק **רבי יהושע** זי"ע שביתם היה בעבר של גוי, ונחקק שם צלם על הזיז שתחת הגזוזטרה, יחקקו וימחקו את הצלם, והילד יבריא. חיפשו ומצאו צלם, חקקו להסירו, והילד הבריא. האבא לא היה יכול להבין איך זה יכול להיות, הוא כאן ולא ידע על כך, והרבי גר רחוק בדינוב ויודע מה נמצא כאן בבית, ועוד תחת הגזוזטרה. נסע לדינוב לשאול את הרבי מנין ידע שיש שם צלם. השיב לו הרבי כך: העולם עגול כתפוח וחוט של חסד סובב אותו, כשמושכים חוט זה מסובבים את העולם ורואים בכל מקום.

.....

מפרמישלאן נהג לצאת קצין לכל הסביבה, ובכל עיר לקח יהודים כחיילים לצבא. תמיד בעברו ליד דינוב, נפלה עליו תרדמה. הנהג לא שם לב שזוהי דינוב, כי הדרך עברה אז בצד העיר. אחר כך כשהקצין התעורר, לא היה לו חשק לחזור ואמר: מן הסתם אין צריכים לקחת מכאן חיילים. כך היה תמיד, ובכל התקופה שהרה"ק **רבי יהושע** זי"ע היה רב בדינוב, לא לקחו ממנה חיילים יהודים לצבא.

.....

הרה"ק **רבי צבי אלימלך מדינוב** זי"ע כותב בספר **רגל ישרה**, (ערך חרון, דף י"ח ע"ב): חרון אף קליפת פעור ומשה מכניעו וקברו נתון כנגדו, חושבניה דדין כחושבניה דדין, מגלה עמוקות אופן קל"ז. שמעתי אני המעתיק הצעיר בשם הרב הצדיק מו"ה **יהושע זצ"ל**

והלכות יום טוב • אמת ליעקב - אגדות הש"ס • אמרי ישר - מגילת רות • תעלומות חכמה - מגילת קהלת • צדור המור - שיר השירים • פלגי מים - על מגילת איכה • מגילת סתרים - מגילת אסתר

• • • • •

נוסעת עגלה בדרכים ובתוכה מספר יהודים. בניהם יושב הגאון רבי יעקב לורברבוים מליסא, לבוש בבגדי עני, ואיש אינו מכירו. יושב רבי יעקב, שקוע בתוך עצמו, בפנית העגלה, שקט ומכונס. פתאום זועק אחד הנוסעים: "ארנקי, ארנק המלא בכסף, הוא איננו!". מיד פרצה המולה בעגלה. זה מאשים את זה, וזה צועק על זה, וההוא צועק שידו אינה במעל, ואיש מן הנוכחים אינו מודה באשמה. רק ר' יעקב שקט, יושב בפניתו וכלל אינו מתעניין בנעשה. בעל הארנק עובר בעיניו על פני כל הנוכחים ואינו מוצא אף אחד שנראה גנב. ואז מבטו נעצר בפנית העגלה, עיניו נעוצות באיש העני היושב מכונס בפניתו ונראה כקבצן. "הנה, היהודי הזה בטח גנב את ארנקי! רק הוא מתעלם מכל הנעשה כאן, כאילו אינו יודע מאומה על הגניבה, ועיניו נראות כה חריפות וערמומיות. לא, אדוני, אתה לא תתחמק מלתת את הדין על מעשיך!". צעק האיש ותפס את רבי יעקב בשרוולו בנחישות. ברגע שהגיעו לעיר הקרובה, לקח הנוסע את רבי יעקב לבית הדין, בתקווה שהארנק יחזר לידי. שמעו הדינים את טענותיו של היהודי על גניבת ארנקו ועל חשדותיו בעני זה שלפניהם, אשר לא השתתף בשיחה וישב בשקט בפניתו. אחרי שמיעת טעונו של הנגנב, פנו הדינים לנאשם בגנבה, הלא הוא ר' יעקב מליסא (הם כמובן לא ידעו שזה הוא) וביקשו לשמוע מה יש לו לומר להגנתו. רבי יעקב אמר, כמובן, כי לא היו דברים מעולם. כל העת היה עסוק בלימודו, ולכן לא שמע את הדין ודברים בעגלה. אמרו הדינים: "לפי הדין חייב אתה בשבועה!" - "אם כך, הבה ונתפטר", אמר רבי יעקב לבעל הארנק הגנוב, "אשלם לך מחצית מן הסכום שהיה בארנקי!". "מה פתאום?! זעק הנגנב, גנבת לי

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

כ"ה אייר (ה'תקצ"ב)
יומא דהילולא קדישא של בעל
נתיבות המשפט "חוות דעת" ועוד
ספרים הגה"ק רבי יעקב [לורברבוים]
מליסא זיע"א בן הגה"ק רבי יעקב
משה זיע"א

בן למשפחת רבנים מיוחסת ונינו של בעל
ה"חכם צבי".

מגדולי חכמי פולין ואשכנז. פוסק ורבה של ליסא. (מחשובי מפרשי השולחן ערוך "יורה דעה" ו-"חושן משפט"). בגיל צעיר התייתם מאביו ומאמו, ואחותו הגדולה קיבלה עליה לפרנסו אם יתמיד בלימוד התורה.

רבותיו: ר' יוסף תאומים (רבה של בורשטין, קרוב משפחה). ר' משולם איגרא (רבה של פרשבורג).

מתלמידיו: ר' אליהו גוטמכר (הרב מגריידין). ר' צבי הירש קאלישר. ר' משה טורנר (הרב מנשווא). ר' ליב בלקש (רבה של קאשין). ר' שמואל קארו (רבה של צמפלבורג). ר' שרגא פייבל דנציגר מגריצא. ר' זושא מפלוצק (בעל "תורת כהן"). ר' יעקב אהרון (רבה של אלכסנדר). ר' נתן ליב אשכנזי.

מספריו: חוות דעת - על ש"ע חלק "יורה דעה" • מקור חיים - ש"ע אורח חיים ועל הט"ז ומגן אברהם • תורת גיטין - ש"ע אבן העזר • בית יעקב - ש"ע אבן העזר ועל כתובות • נתיבות המשפט - ש"ע חושן משפט והשגות הספר קצות החושן של ר' אריה לייב הלר • יאיר נתיב - תשובות להשגותיו של בעל "קצות החושן" על "נתיבות המשפט" • דרך החיים - סידור מעשה ניסים - הגדה של פסח • נחלת יעקב • קהילת יעקב - הלכות קידושין

מק"ק דינוב שאמר, לפיכך היה נתון קברו כנגד הקליפה הנ"ל, כי הנה משה נתן מן לישראל מכניס ואינו מוציא, והקליפה הע"ז הנ"ל עבודתה בהוצאת הרע, ובזה הוא מכניעה. כן שמעתי, והרב הקדוש בעהמ"ח הספר קלסה מאוד.

• • • • •

בסוף ספר זכרון יחיאל (לרבי יחיאל קיהל מסאנוק דף ט"ז ע"א) מובא: אמר בשם הצדיק הקדוש ר' יהושע מדינאב זצוקלה"ה, ובא לציון גואל ולשבי פשע, היינו שישבו תיבת פש"ע ויתהפך לצירוף שפ"ע, כי על אותו הזמן נאמר ביום ההוא יבוקש עון ישראל ואיננו ואת חטאת יהודה ולא תמצאנה וממכה עצמה יתקן רטיה, פש"ע יתהפך לשפ"ע.

• • • • •

הרה"ק רבי יהושע מאוסטרובה כותב בספרו תולדות אדם, (דף נ"ז ע"א): שמעתי מאבי אדמו"ר זצלה"ה (רבי שלמה ליב מלענטשנא) בשם הרה"ק ר' יהושע מדינאב זצ"ל, שכל מה שאמרו התנאים והאמוראים בכל שיתא סדרי משנה, הם כולם תיקונים ותפילות עבור כל העולמות. גם מה שאמרו חז"ל שיחתן של תלמידי חכמים צריכין לימוד, הם ג"כ תיקונים של כל העולמות עכ"ד. ומוסיף ע"ז ונוכל לרמוז במאמר דוד, המלך ע"ה בפ' ודברי נפלאותיך אשיחה וגו' שאף שיחת חולין שלי היא ג"כ נפלאות. שהם תיקוני עולמות ע"י בחינת נפלאות, וזהו כוונת הפ' וכל כלי פתוח, היינו שיש בנ"א שאומרים תורה ונאה דורש אבל אין צמיד פתיל עליו שאין תורתם לשמה, שיהי' תורתם תפלה ותיקונים עבור כל העולמות. וזה מרומז בתיבת "פתיל" שהוא לשון תפלה כמו שפרש"י על נפתולי אלוקים וגו' וזה האומר תורה ואין כוונתו על אופן המובחר, אבל האיש אשר הוא נאה דורש ונאה מקיים טהור הוא עכלה"ק.

סכום גדול ואני רוצה אותו בשלמותו!"

"הנה", פנה לדינים, "רואים אתם? אם הוא מוכן לשלם-ודאי הוא הגנב. אין ספק בכך!". "אתן לך שלושה רבעים מהסכום", ביקש רבי יעקב, "העיקר שלא אצטרך להישבע!" - "תראו תראו, הוא מנסה להרוויח", כעס בעל הארנק, "גנב שכמוך! מה כבר הספקת לעשות בכספי? החזר את הסכום בשלמותו, אינני מותר אפילו על אגורה אחת!". שתיקה השתררה בבית הדין. ואז ניסה רבי יעקב שוב: "אשלם לך יותר משלושה רבעים, נגיד שמונים אחוזים מהסכום!". "בשום פנים ואופן לא אותר אפילו על אגורה אחת!" פסק הגנב, "המנסה אתה להרוויח על חשבונך? חוצפה!". פסקו הדינים שאין בררה אחרת וחייבו את הנאשם בשבועה. הסכים רבי יעקב, אך בקשה בפיו: "רוצה אני להתכונן לשבועה כמה דקות, האפשר?". נתנו לו הדינים פסק זמן להתכונן, ורבי יעקב פנה לפינת החדר ושקע בתפילה, כשכל גופו רועד מאימת השבועה. רב העיר, ראש בית הדין, עקב אחר מעשיו בפליאה. אין זה אדם פשוט, חשב הרב, יש בו משהו מיוחד. הוא בודאי אדם גדול וצדיק ובטוח שידי נקיות ואין הוא גנב. דממה שררה בחדר. פתאום נשמעו צעקות מבחוץ. "הוי, הוא נפל, התעלף! מי זה? הצילו!". היה זה אחד הנוסעים בעגלה, אשר הגיע למקום וראה את המתרחש באולם בית הדין-ואז נפל מתעלף. כאשר העירו אותו והושיבוהו על כיסא להתאושש, פרץ בבכי והודה בגניבת הארנק. "אני גנבתי את הארנק", סיפר בבושת פנים, "וכדי שלא יגלו את מעשי-השתתפתי במהומה שהיתה על העגלה. כאשר הגיעו לעיר, תקפו אותי הרהורי חרטה על מעשי ולכן הגעתי לבית הדין להשיב את הגניבה. אך כשראיתי את הנוסע הזה", הצביע על רבי יעקב, "מתכונן בדחילו ורחימו לשבועה- תקפה אותי בוש נוראה והתעלפתי". או אז פנה אב בית דין לרבי יעקב וביקש ממנו שיגלה את זהותו. אך רבי יעקב סירב. "אני גוזר עליך בגזרת מרא דאתרא שתגלה את זהותך!" ציווה עליו הרב. אמר רבי יעקב בפשטות: "שמי יעקב לורברבוים מליסא". מיד הבין רב שלפניו עומד לא אחר מאשר אחד

מגדולי הדור, הגאון המפורסם רבי יעקב מליסא בעל "החוות דעת". הרב נבהל: "אוי לי שחשדתיכם בגניבה וחייבתיכם בשבועה! אנא, מחלו לי", קרא הרב בקול נשבר, "לא הכרתיכם ולא ידעתי כי אתם העומדים לפני!". ר' יעקב הרגיע אותו בקול רך: "אינך צריך לבקש מחילה כי לא היית חייב להכירני, ועשית כדין תורה". שאלו רב העיר: "אך יסביר לי רבנו, מדוע הסכים לשלם סכום גדול כל כך ולא הסכים בשום אופן לשלם הכל?". נענה רבי יעקב והסביר: "העדפתי לתת את כל כספי ובלבד שלא להשבע, לכן אמרתי תחילה שאשלם מחצית האבדה- אך בעל הארנק לא הסכים. אמרתי שאשלם שלושה רבעים, וגם לזה הוא לא נענה. אז עשיתי חשבון של כל רכושי, והגעתי למעט פחות משוי הגניבה, אולם ללוות לא רציתי כי ידעתי שאין לי ממה להחזיר. אז לא היתה לי בררה אלא להישבע. אבל עזר לי הקדוש ברוך הוא והביא את הגנב שיחזיר את אשר לקח, ונפטרתי מהשבועה!". (פניני צדיקים בחקותי תשע"ט)

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

כ"ה אייר (ה'תרי"ד)

יומא דהילולא קדישא

של הרה"ק רבי חיים [הגר] מקאסוב
זיע"א בן הרה"ק רבי מנחם מנדל
זיע"א

הרה"ק רבי זאב מז'ברז' זי"ע - בנו השלישי של הרבי ר' יחיאל מיכל מזלוטשוב זי"ע כיבדו ביותר.

כן נסעו אליו באופן מיוחד זקן צדיקי הדור, הרבי ר' שמעון מירוסלב זי"ע והרה"ק רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זי"ע שהעיד בעצמו "כי למד ממנו דברים רבים", ואילו הרה"ק רבי אלימלך מרודניק זי"ע - נכדו של הרבי ר' אלימלך מליזנסק זי"ע, התבטא כי הוא רבי מפליא פלאות.

כאשר נסתלק אביו הגדול הרה"ק רבי מנחם מנדל מקאסוב זי"ע בעל "אהבת שלום" בי"ז חשון תקפ"ו, והוא אברך צעיר בגיל ל"ג, הכריז הרה"ק רבי צבי זי"ע - בנו של החוזה מלובלין זי"ע - עליו כי דמותו מאירה ביותר, בהוסיפו כי בהיותו פעם בשליחות אביו אצל המגיד הק' מקוז'ניץ זי"ע, הראה לו "ג' צורות מאירות כשמש וכירח - אבותינו הקדושים אברהם, יצחק ויעקב, ומכל התמונות האלה לא ראיתי תמונה מהודרת יותר מזו של הרה"ק רבי חיים".

מסופר שפעם פגשו הרה"ק מאפטא זי"ע בזאבלטוב כשה' עם אביו הרה"ק בעל "אהבת שלום" זי"ע נתפעל ממנו ולקח נר בידו ובדק אותו מראשו ועד רגליו ואמר על "סחורה" כזו צריך להיות "מבין" גדול.

סיפר רבינו הק' ה"תורת חיים", דבילדותו היה ישן במיטה אחת עם אביו רבינו הק' ה"אהבת שלום". פעם אחת נתעורר באמצע הלילה, והנה רואה זקן אחד יושב על כסא קדשו של אביו הק', וחרה לו מאד על "העזה" זו, אולם שמתי לפי מחסום. שוב שומע את אביו הק' פונה אל זה היושב על כסאו, ואומר לו: אליהו, דא איז מיין חיימ'ניו, איך וויל איר זאלט איהם בענטשין [-אליהו, הוא חיים שלי, רצוני שתברכהו!] נבהלתי מאד - סיפר רבינו הק' ה"תורת חיים" - וכיסיתי את ראשי, ונתברכתי ממנו ב"ברכת כהנים" (בנוסח השגור בפי הכהנים העולים לדוכן במועדים). אולם לפני שכיסיתי את ראשי - התבוננתי בפני קדשו, וממילא - אם אראהו אכירהו

הוא ייקר את הזמן עד מאד, ורגיל היה לומר כי כל העולם לא נברא אלא בשביל רגע אחד, וצריך האדם להיות מוכן לכווין רגע זה בכל עת. וזה לשון קדשו בספרו "תורת חיים" (פ' וזאת הברכה): "וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלקים את בני ישראל לפני מותו, פירש":

את היהודים המעונים ביסורי שריפתם בגהינום.

• • • • •

ידוע ומפורסם כי בכל עש"ק לאחר המקוה "היה לו שיעור קבוע ללמוד בסה"ק נועם אלימלך, שאמר שזמן זה מסוגל להבין אמרותיו הק"ל."

• • • • •

פ' הרה"ק מה שא' בגמ' כשעלה מרע"ה לקבל את התורה. אמרו מה"ש מה אדיר שמך וכו' אמר לו הקב"ה למשה תחזיר להם תשובה אמר להם מה כתיב בתורה וכו' וכי מיתה וקנאה יש בכם. וכנראה וכי מלאכי השרת לא היו יודעים מה שכתוב שם, ולמה היו רוצים אם לא היו יודעים, ונ"ל שאמר השי"ת ב"ה החזר להם תשובה, ובמלת תשובה היה ג"כ התירוץ כי התשובה נבראת קודם שנברא העולם וגדולה תשובה שמגעת וכו' והשי"ת חפץ בה, במקום שבע"ת עומדים, תשובה אינה במציאות במלאכים מחמת שאין להם יצה"ר והתורה הק' היא תרי"ג עשין לדרכי התשובה, על כן אמר הקדוש ברוך הוא למשה החזר להם תשובה, כי מחמת התשובה שהיא קדמה לעולם ואני חפץ בה א"א ליתן להם התורה.

• • • • •

סיפר הרה"ק מסקאל זי"ע שהי' חתן הצמח צדיק מוויז'ניץ זי"ע שאמרו אנשים להרה"ק בעל תורת חיים שרבי שמעון בן יוחאי בחר לעצמו אושפיזא יפה הוד שבהוד, הגיב על זה הרה"ק, הוד שביסוד איז אויך א שיינע אושפיזא, וכן הוה שנסתלק בהוד שביסוד.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

• • • • •

ביררתי היכן יש איש מהימן שאוכל להפקיד אצלו את ממוני, אמרו לי כי בכפר זה מתגורר יהודי שהוא ירא מלגעת בדבר שאינו שלו כמו מדקירה בעינו. לכך אבקש להשאיר אצלך את הכסף כפיקדון. אני יודע אם אשוב מהמלחמה או לא, אם אשוב - תחזירנו לי. הקוזאק הלך לדרכו והשאיר סכום עצום בידי היהודי. לאחר מכן שאל היהודי את זוגתו: האם לא לכך התכוון הרבי? השיבה היא מיד, שאין ספק כי לכך היתה כוונת קדשו. בבוקר שב היהודי לקאסוב לספר לרבי את המאורע, אולם מיד כשנכנס לחדרו של ה"תורת חיים" אמר לו רבינו כשחיוך על שפתיו: "אני יודע, 'ס'איז שוין נישט דא קיין קוזאק און נישט קיין מלחמה" [אין כאן קוזאק ואין מלחמה], הוא לא ישוב לעולם והכסף שלך הוא!" או אז נוכח החסיד בגדלותו של הרבי.

• • • • •

ידוע שהרה"ק התורת חיים היה מקבל שבת בעוד שהשמש עדיין מתהלכת במרומי הרקיע, עד כי לעיתים החמה שלחה קרניה לתוך גביע היין של קידוש היום. מרגלא הוי בפומיה ה"אמרי חיים" לשנן את מאמר זקיניו הרה"ק ה"תורת חיים" שהיה מפרש את התיבות "צלוחא דמעלי שבתא" מיטן דאווענען ברענגטמען אריין דעם שבת, (על ידי התפלה מכניסים ומשפיעים את קדושת השבת) והוסיף ע"ז: "אבער טאקע נאר מיט אזא דאווענען וואס דער "תורת חיים" האט געדאווענט" (אבל רק בתפלה כזו שהתפלל ה"תורת חיים"). ה"אמרי חיים" הסביר פשר הליכות זקיניו, באמרו כי ה"תורת חיים" אהב יהודים, והרי מתי נכנסת השבת בשמים? כאשר צדיק הדור מקבל את השבת אזי נח הגהינום מתבערתו, על כן קיבל התו"ח את השבת בשעה מוקדמת על מנת להציל, להוציא

שאם לא עכשיו - אימתי. נראה לפרש, שכוונת רש"י בזה שזה היה מעין ברכה שבירך משה רבינו ע"ה, שיהיה אצל כל אחד ואחד כל רגע ורגע נחשב לעבודת השי"ת. כי הרגע והשעה לא יהיה עוד. וזהו: ואם לא עכשיו - אימתי!

• • • • •

אחד מחסידיו של ה"אהבת שלום", התפרנס מ"קרעטשמע" (בית אכסניה) שהיה בבעלותו, אולם הכנסתו היתה מועטת, וכמה פעמים אירע שכאשר הוצרך לשלם לפריץ את דמי החכירה ולא היה בידו, נסע לקאסוב מספר ימים לפני זמן הפירעון, וה"אהבת שלום" נתן לו את כל צורכו. כשנסתלק ה"אהבת שלום" לגנזי מרומים, חשב החסיד שכעת יתן לו בנו ממלא מקומו ה"תורת חיים" את הסך הדרוש לו. אולם לא כן היה הדבר, וכשבא אל ה"תורת חיים" האציל לו את ברכתו. שאל הלה: "ומה אעשה בברכה? הלא הרבי זי"ע היה נותן לי תמיד את הסכום שלו הייתי זקוק". השיב ה"תורת חיים": "לאבי היתה ברכה מן השמים; היה לו שולחן ובו מגירה, ובכל עת שנזקק למעות, פתח את המגירה ומצא בה כדי צורכו. אני לא זכיתי לברכה הזו ואין ביכולתי לתת לך, אולם לקוזאק יש כסף יותר ממני, והוא יתן לך..." היהודי לא הבין את דברי הרבי על הקוזאק, והוא שב לביתו כשנפשו עגומה עליו. כשהגיע לביתו, שאלוהו בני ביתו אם הרבי נתן לו כסף, אולם הוא השיבם בשלילה, בהוסיפו: "ס'איז נישט דער רבי" [אין זה אותו רבי]. היהודי עלה על יצועו, והנה באמצע הלילה נשמעו דפיקות על דלת ביתו. הוא קם לפתוח את הדלת, והנה נראה בפתח קוזאק אחד, אשר החל לספר: נקראתי לצאת במהירות למלחמה, אולם היות שיש בידי כסף מזומן רב, ובשכנותי מתגוררים אנשים שאינם נאמנים עלי, והנני חושש לתת להם את הכסף, לכן

ברכה מרובה

גליון זה נדבת מכובדינו

הר"ר החפץ בעילום שמו הי"ו

אשר הרים תרומת ידו ברוח נדיבה,
להגדיל תורה ולהאדירה
לזכות ולישועת כל בני ישראל בכל מקומות שהם
בבני חיי ומזוני רווחי
ולהצלחתו בכל העניינים

לכבוד התנא האלקי
רבי שמעון ב"ר יוחאי זיע"א

וכל הצדיקים נ"ע יגן בעדם
ויזכו לראות נחת מכל יוצ"ח ולכל הטוב
והצלחה בכל העניינים

ברכה מרובה

למכובדינו הדגול

הר"ר ישראל הכהן טורובר הי"ו

בני ברק

אשר הרים תרומת ידו ברוח נדיבה,
להגדיל תורה ולהאדירה
לזכות ולישועת כל בני ישראל בכל מקומות שהם
בבני חיי ומזוני רווחי
ולהצלחתו בכל העניינים

לכבוד התנא האלקי
רבי שמעון ב"ר יוחאי זיע"א

וכל הצדיקים נ"ע יגן בעדם
ויזכו לראות נחת מכל יוצ"ח ולכל הטוב
והצלחה בכל העניינים

ברכה מרובה

למכובדינו הדגול

הר"ר נח נוסבוים הי"ו

בית שמש

אשר הרים תרומת ידו ברוח נדיבה
להגדיל תורה ולהאדירה
לזכות ולישועת כל בני ישראל בכל מקומות שהם
בבני חיי ומזוני רווחי
ולהצלחתו בכל העניינים

לרגל יומ"ד קדישא י"ז באייר

של זקיננו בעל ה"נודע ביהודה" זיע"א
זכות הצדיקים יגן בעדו
ויזכה לראות נחת מכל יוצ"ח
לכל הטוב והצלחה בכל העניינים

ברכה מרובה

גליון זה נדבת מכובדינו

הר"ר אלימלך יהודה הי"ו

אשר הרים תרומת ידו ברוח נדיבה,
להגדיל תורה ולהאדירה
לזכות ולישועת כל בני ישראל בכל מקומות שהם
בבני חיי ומזוני רווחי
ולהצלחתו בכל העניינים

לכבוד התנא האלקי
רבי שמעון ב"ר יוחאי זיע"א

וכל הצדיקים נ"ע יגן בעדם
ויזכו לראות נחת מכל יוצ"ח ולכל הטוב
והצלחה בכל העניינים

לזכרון עולם

לע"נ אבי מורי ז"ל

**הר"ר יצחק אליעזר ז"ל
בן רבי חיים לוי ליברמן ז"ל**

נלב"ע - כ"ב אייר תש"פ
שיהיה למליץ יושר עבור משפ' וכל יוצ"ח
ת.נ.צ.ב.ה

הונצח ע"י בנו

הר"ר ישראל ליברמן הי"ו

בני ברק

אך טוב וחסד ירדפום כל ימי חייהם
חיים של ברכה עושר וכבוד
ויזכו לכל הטוב והצלחה בכל העניינים

יודו להשם חסדו

בגילה ורינה נשגר בזה ברכת מזל טוב קדם
מכובדינו הדגול

הר"ר ישראל כהן הי"ו

בית שמש

לרגל שמחת הולדת נכדתו תחי'
בת לבנו הר"ר יוסף דוד כהן הי"ו

ויזכו לגדלה לתורה ולחופה ולמעש"ט
ולראות נחת מכל יוצ"ח
והצלחה בכל העניינים

יודו להשם חסדו

בגילה ורינה נשגר בזה ברכה נאמנה קדם
מכובדינו הדגול

הר"ר ישראל ליברמן הי"ו

בית שמש

לרגל שמחת הולדת נכדו הבכור תחי'
בן לחתנו הר"ר חיים פנחס וידסלבסקי הי"ו

ויזכו להכניסו בבריתו של אאע"ה בעתו ובזמנו
ולגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט
ולראות נחת מכל יוצ"ח
והצלחה בכל העניינים

יודו להשם חסדו

בגילה ורינה נשגר בזה ברכת מזל טוב קדם
מכובדינו הדגול

הר"ר חיים ישראל גפני הי"ו

בני ברק

לרגל אירוסי בתו תחי'
עב"ג החתן אוצר כלי חמדה
ומגזע תרשימים

הבה"ח ישכר שלמה הופשטיין נ"י
ויזכו לכל הטוב
והצלחה בכל העניינים

שבת שלום ומבורך!

להארות והערות וכן להצטרפות לקבלת הגליון בדוא"ל, שילחו את כתובתכם לכתובת המייל: smwhtwbh@gmail.com

או בטלפון - 054-844-3494 ובהשארת הודעה, לציין עבור גיליון שמועה טובה

וכן מי שנדבו לבו לקחת חלק בזיכוי הרבים דרך תרומות והנצחות האפשריות כדלהלן:

א. דרך הקישור שמועה טובה

ב. דרך מערכת קהילות: חייגו 073-275-7000, הקישו מס' קופה 10204 ופעלו לפי ההוראות.

ג. שילחו את בקשתכם לכתובת המייל הנ"ל. ואי"ה ניצור עמכם קשר בהקדם.

ד. חייגו לטלפון הנ"ל (וכן תוכלו להשאיר הודעה).